

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL CLUJ
SECȚIA I CIVILĂ

Dosar nr. 2086/117/2014

DECIZIA CIVILĂ NR. 244/A/2016

Ședința publică din 29 ianuarie 2016

Instanța constituită din:

PREȘEDINTE : IOAN-DANIEL CHIȘ

JUDECĂTOR : MARTA-CARMEN VITOS

GREFIER : ROVENA-ROSANA LĂPUȘAN

S-a luat în examinare, în vederea pronunțării, apelul declarat de reclamantul R.A., împotriva sentinței civile nr. 584 din 19 decembrie 2014 a Tribunalului Cluj, pronunțată în dosar nr. 2086/117/2014, privind și pe pârâții A.L.D.A. și publicația „Z.C.” având ca obiect pretenții.

Se constată că la data de 28 ianuarie 2016 s-a înregistrat la dosarul cauzei, concluzii scrise depuse de către reclamantul-apelant R.A., de asemenea, tot la data de 28 ianuarie 2016, s-au depus la dosar, de către pârâtul-intimat A.L.D.A., concluzii scrise.

Mersul dezbaterilor, susținerile și concluziile părților au fost consemnate în încheierea ședinței publice din 22 ianuarie 2016, când s-a dispus amânarea pronunțării asupra apelului pentru data de azi, încheiere care face parte integrantă din prezenta decizie.

CURTEA

Prin sentința civilă nr. 584 din 19 decembrie 2014 pronunțată de Tribunalul Cluj, în dosarul nr. 2086/117/2014 s-a respins cererea de chemare în judecată formulată de reclamantul R.A., împotriva pârâților L.D.A.A. și publicația „Z.C.”, ca neîntemeiată împotriva pârâtului L.D.A.A. și ca fiind formulată împotriva unei părți lipsită de capacitate procesuală pasivă în ceea ce privește publicația „Z.C.”.

Reclamantul R.A. a fost obligat să plătească pârâtului L.D.A.A. suma de 1.860 lei, cheltuieli de judecată.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut că în cuprinsul acțiunii reclamantul a susținut că în articolului publicat de pârâtul L.D.A.A. în publicația Z.C. din 22 ianuarie 2014 și pe blogul său personal, au fost făcute afirmații denigratoare cu privire la persoana sa, care i-au adus atingere reputației, onoarei și demnității. În ediția din 22 ianuarie 2014 a Ziarului de Cluj, publicație on line, ziaristul A.L.D.A., pârât în cauză, a publicat articolul intitulat „R.A. și D.V.G. - „băieții deștepți” din sistemul de urgență”.

Textul articolului publicat pe blog a fost depus la fila vol. I dosar, iar ediția din 25 ianuarie 2014 a publicației Z.C. în care a fost publicat acest articol a fost depus la fila 232 vol. III dosar.

Instanța redă mai jos extrase din aceste articole.

„Niște familii se pregătesc să își înmormânteze morții, niște medici îi mulțumesc lui Dumnezeu că au scăpat cu viață din accidentul aviatic de la Cluj.

Un asemenea eveniment are însă însemnătatea lui. Doar sacrificiul uman al celor decedați poate reporni morișca întrebărilor grele despre sistemul medical românesc, care nu se reformează nici peste de 25 de ani. Abia acum o anchetă jurnalistică are valoare, căci poate deschide și mai mult mintea opiniei publice furioase.

Au murit doi oameni ce încercau să salveze vieți. Unii caută vinovați, alții cer demisii. Eu mi-am propus să vă spun încă o dată o poveste veche. Mi-am amintit de ea pe 7 ianuarie, citind o știre aparent banală: un Mitsubishi a ajuns sub remorca unui TIR, în urma unui accident produs în zona M. din comuna clujeană Șoferul a scăpat ca prin minune, deși mașina sa, o bombă pe roți cu caracteristici de raliu, a fost pur și simplu decopertată în urma accidentului.

Șoferul de pe Mitsubishi era om de afaceri, D.V.G., directorul firmei D., o firmă minune care a vândut până acum către ministerul Sănătății peste 1.300 de ambulanțe și care câștigă licitații pe bandă rulantă în întreaga Românie.

Din fericire, G. nu a fost nevoit să folosească ambulanțele pe care le-a livrat. Norocul lui!

Dar G. și, așa cum voi arăta mai jos, prietenul său, R.A., sfântul neprihănit al sistemului de urgență, sunt actorii unei mascarade incredibile pe bani publici. Scoțând în față argumentul de necontestat că România trebuie umplută de ambulanțe pentru a îmbunătăți timpii de reacție în caz de urgență, A. l-a umplut pe amicul său, D.V.G., de zeci de milioane de euro.

A. este președinte al Fundației pentru SMURD și președinte al Societății de Medicină de Urgență și Catastrofă din România (SMUCR). Aceste entități au avut relații de afaceri cu D.V.G., patronul firmei D. S.R.L. din Cluj, care a furnizat peste 1200 de ambulanțe Ministerului Sănătății, dar care a și făcut donații de peste două milioane de lei celor două fundații menționate mai sus.

R.A. a fost acuzat că a făcut parte din comisiile formate la nivelul Ministerului Sănătății pentru achiziționarea ambulanțelor de la firma D. S.R.L. În această situație, R.A. ar fi putut fi încadrat la infracțiunea de conflict de interese. Potrivit Codului penal, prin conflict de interese se înțelege „fapta unui funcționar public care în exercițiul atribuțiilor de serviciu, îndeplinește un act ori participă la luarea unei decizii prin care s-a realizat, direct sau indirect, un folos material pentru sine, soțul său, o rudă ori un afin până la gradul II inclusiv, sau pentru o altă persoană cu care s-a aflat în raporturi comerciale ori de muncă în ultimii 5 ani”.

Fundația pentru SMURD are sediul la Târgu Mureș și a devenit cunoscută după campania de presă prin care românii erau îndemnați să direcționeze doi la sută din impozitul pe profit în conturile acesteia.

R.A. a început să figureze din anul 2011 pe statul de plată al Fundației pentru SMURD, iar potrivit evidențelor fiscale, în perioada martie-august a câștigat suma de 13.125 lei. La acea vreme medicul a refuzat să facă orice comentariu pe această temă.

Interesant este că omul de afaceri, V.G., care a câștigat contracte grele cu Ministerul Sănătății, a donat sume importante către Fundația pentru SMURD: 2008 - D. S.R.L. are o relație de afaceri cu Fundația pentru SMURD servicii în valoarea de 433.000 lei.

2009 D. S.R.L. are o relație de afaceri cu Fundația pentru SMURD servicii în valoare de 1,1 milioane lei

2010 D. S.R.L. are o relație de afaceri cu Fundația pentru SMURD servicii în valoare de 470.000 lei.

Și Societatea de Medicină de Urgență și Catastrofă din România (SMUCR), patronată tot de medicul palestinian, a primit bani de la societatea D. S.R.L.

Suma încasată în 2007 se ridică la 882.000 lei.

Activitatea SMUCR Târgu Mureș, patronată de R.A. este strâns legată de activitatea Fundației pentru SMURD. În luna august 2011, cele două entități au emis un comunicat de presă comun prin care au anunțat că “vor sponsoriza participarea unui număr de 80-100 de persoane la cel de-al VI-lea Congres Mediteranean de Medicină de Urgență”, care s-a desfășurat în perioada 10-14 septembrie 2011, în Grecia.

Procurorii pot decide dacă este legal. Eu pot să spun doar că e imoral

Îl acuz pe R.A. că a patronat, de la înălțimea funcției sale „modeste“ din Ministerul Sănătății, crearea unui sistem ce mimează transparența, dar, e perfect legal, s-a pus chezaș în fața opiniei publice pentru a ajuta la crearea unui „băiat deștept“ în sistemul de Urgență românesc.

Și R.A. e un „băiat deștept“. Chiar dacă sunteți obișnuiți de presă să credeți că un „băiat deștept“ e ala care face milioanele de euro din banul public, eu cred că „deștept“ e și cel care se „îngrijește“ de crearea mediului propice pentru tunuri.

O să demonstrez în cele ce urmează că R.A. și-a favorizat un amic vechi de 20 de ani, legitimând un sistem incredibil de ingenios, de legal și de eficient prin care S.C. D. S.R.L. din Cluj, firma prietenului său din studenție, D.V.G., a câștigat pe tavă contracte de zeci de milioane de euro din licitații, furnizând sute de ambulanțe și de „proiecte speciale“ către SMURD.

Pentru această anchetă, pe care am mai publicat-o pe blog acum doi ani (nu mai aveam Citynews-ul), am muncit aproape o săptămână. Am discutat cu firme care au pierdut constant licitații în fața D., am consultat insideri din sistemul de urgență, am vorbit cu un ofițer dintr-un serviciu secret, cu un celebru avocat de penal, cu oameni din Inspectoratul pentru Situații de Urgență din București și Cluj, cu un oficial din apropierea subsecretarului de stat R.A., cu un om important din anturajul acestuia. Iată ce am aflat.

Astă seară, licităm în... familie!

Până și tabloidul Cancan, mai degrabă atent la pipițe siliconate și playboy autohtoni, s-a simțit dator să puncteze într-un articol din noiembrie 2011 că, la finele anului ce tocmai s-a încheiat, R.A. a făcut achiziții-record din vistieria statului - 80 de milioane de lei dintr-o lovitură - pentru 236 de ambulanțe oferite de două companii „campioane“ la achiziții din bani publici: P. România și D. S.R.L. Cluj.

Ambulanțele au fost achiziționate în baza unui contract-cadru care se derulează pe o perioadă de patru ani și prin care câștigătorii urmau să livreze între 800 și 1000 de ambulanțe cu care să se doteze stațiile SMURD și serviciile de profil subordonate Ministerului de Interne.

Cancan a greșit un pic, dar se iartă, numai dacă te uitați cu atenție la istoricul licitației ai fi putut afla că acest contract-cadru nu a fost câștigat de două firme, ci de 3: P. România, D. S.R.L. Cluj și D. Gmbh, o firmă austriacă cu o experiență considerabilă, peste 135 de ani în producția de ambulanțe.

În fapt, cele 3 companii sunt legate una de alta prin fire invizibile ochiului neobișnuit să privească peste declarațiile pompoase de presă.

În primul rând, proprietarul D., D.V.G., este asociat cu CEO-ul companiei austriece D. Gmbh, M.D., moștenitorul imperiului austriac celebru pentru serviciile de producție de ambulanțe în Austria natală; societatea lor din România se numește D. S.R.L. (RO ...) și are o activitate interesantă, din punct de vedere financiar: în 2008, de exemplu, a avut o cifră de afaceri de 18,3 milioane de lei, în 2010, a scăzut considerabil, la 2 milioane de lei, dar tot nu se poate spune că e o firmă moartă. Dacă ar fi să știm cifra de pe 2011, cu siguranță ca am vedea mari schimbări, având în vedere succesul programat al licitației de la final de an.

O frăție frumoasă, chiar dacă nu oficializată, există și între D. S.R.L. Cluj și P. România. Nu putem condamna această asociere, dar putem vorbi despre aceste înțelegeri.

Primul semn al acestei înțelegeri, l-am descoperit în 2008, când P. a câștigat o licitație-șoc la Ministerul Sănătății în valoare de 29 de milioane de lei, evident, pentru livrarea de ambulanțe, la fel de evident, avându-l ca subcontractor pe D.. În același an prodigios, G. de la D. echipase direct sau indirect, pe bani incredibili, 816 ambulanțe, tot din banii Ministerului Sănătății.

Ne explică mai multe un om din divizia de vânzări a P. București Nord: „Cunosc relația apropiată dintre clujeni și oamenii noștri din P., de ea știe inclusiv B.V.(CEO-ul P.

România de atunci - n.m.). Cei de la D. au un statut de dealer neoficial, ca să spun așa, e și normal, cu ajutorul lor, divizia de utilitare a VW a vândut sute de bucăți în acești ani. Imaginați-vă că toți dealerii din țară nu vând într-un an împreună 200 de vehicule utilitare, e și normal să aibă un tratament special. În cazurile astea mai simandicoase, se fac discounturi speciale, se pupă în fund clientul, se leagă relații mai apropiate“.

Un detaliu mișto din momentul scandalului A..

Presiunile ca R.A. să își dea demisia au început încă din noiembrie 2011. Putini știu acest lucru. Însuși A. s-a plâns unui apropiat că primește constant telefoane să plece, inclusiv de la Traian Băsescu, nemulțumit că se opune reformei în sănătate. De ce nu a plecat atunci de buna voie? Fiindcă domnul A. a crezut pe bune că poate să îl convingă pe Băsescu să oprească totul. Răbdător, președintele României a pus în continuare presiune, forțându-l pe A. să ofere și un motiv sau un gest care să forțeze plecarea sa. Acel moment a venit când R.A. a declarat sus și răspicat că nu este de acord cu ministrul său. Ce e corect, e corect. Băsescu a avut dreptate să spună asta: când contești poziția guvernului din care faci parte, atunci te iei frumos și pleci să contești ce vrei, dar din afara aceluia guvern.

O declarație interesantă am smuls de la un oficial cu rang înalt din PDL care mi-a spus: „O greșală enormă după demisie a fost că R.A. a mințit opinia publică, a dezinformat-o, isterizând oamenii că se intenționează desființarea sistemului de urgență. Asta l-a supărat rău pe Băsescu, care era dispus să treacă peste incident și să se concentreze pe adoptarea reformei. Cum însă A. a insistat, am vaga premoniție că domnul A. o să o sfeclească urât de tot. Căci Băsescu e obsedat să facă aceste schimbări în sănătate. Nu m-aș mira să aibă inclusiv probleme cu Justiția (n.m. - A.)“.

Știm ce s-a întâmplat apoi: Băsescu i-a solicitat lui Boc retragerea proiectului, gest ce a atras manifestatii de simpatie pentru medicul de origine palestiniană, ba chiar am asistat și la un pas înapoi din partea premierului care a dat de înțeles fătış luni, 16 ianuarie 2012, că A. se poate întoarce înapoi în minister, dacă dorește, sau poate participa ca membru în comisia ce va pregăti noul proiect al reformei în sănătate ...

PS: Nu e un ziar, e doar un blog, așa că o să îmi permit și un Post Scriptum într-o notă mai personală.

R.A. și-a creat de-a lungul anilor, prin foarte multă muncă și pasiune, o imagine impecabilă, de Dumnezeu al sistemului de Urgență românesc. A și muncit omul, a și greșit omul, dar, per total, realizările sale sunt incontestabile. R.A. este un specialist de primă clasă, lăudat și apreciat de somități în materie la nivel mondial. Unii vorbesc pe la colțuri că e atât de bun profesional, încât mâine ar putea fi chemat în board-ul Organizației Mondiale a Sănătății.

Dragostea și aprecierile publicului larg i s-au suit însă lui R.A. la cap. A ajuns de o înfumurare soră cu mitocănia, îmi aduc aminte chiar de un episod când a îndrăznit să ridice tonul la adresa D.G., rămasă perplexă. Noroc că a intrat V.C. pe telefon și l-a pus la punct, într-atât de nesimțit fusese A. în acel episod.

R.A. a ajuns atât de prețios, încât chiar se crede Dumnezeu în „industria“ din care face parte: intangibil, de nerefuzat, curăția personificată. Dar nu e.

Știu că o să îmi atrag oprobriul adulterilor lui A., știu că, din momentul publicării acestei anchete, o să fiu considerat o javră băsistă, știu că o să mă mănânce focul Gheenei și că o să mor de infarct și SMURD-ul n-o să mai vină la mine.

Îmi asum totul.“

Instanța a reținut că angajarea răspunderii civile delictuale, așa cum este reglementată de art. 1357 și urm. Cod civil, presupune întrunirea cumulativă a celor patru condiții, respectiv faptă ilicită, prejudiciu, vinovăție și existența raportului de cauzalitate dintre faptă și prejudiciu.

În opinia instanței, în speță nu sunt întrunite condițiile cumulative pentru angajarea răspunderii civile delictuale a pârâtului.

Instanța nu a putut identifica o faptă ilicită săvârșită de pârât. Acesta a publicat articolul reclamat în calitate de ziarist, exercitându-și dreptul la liberă exprimare.

Libertatea de exprimare este recunoscută de Constituție, de art. 70 din Codul civil și de art. 10 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Astfel, având în vedere că particularitățile oricărei acțiuni în răspundere civilă delictuală fundamentată pe un prejudiciu adus reputației și onoarei sunt regăsite în dispozițiile art. 72 și 73 din Noul Cod civil, este imperativ necesară analizarea prevederilor art. 75 din cuprinsul aceluiași act normativ, în conformitate cu care: (1) Nu constituie o încălcare a drepturilor prevăzute în această secțiune atingerile care sunt permise de lege sau de convențiile și pactele internaționale privitoare la drepturile omului la care România este parte.

(2) Exercitarea drepturilor și libertăților constituționale cu bună-credință și cu respectarea pactelor și convențiilor internaționale la care România este parte nu constituie o încălcare a drepturilor prevăzute în prezenta secțiune.

Așadar, în măsura în care se aduce atingere reputației, onoarei și demnității unei persoane, dar această atingere este în acord cu legea, Constituția sau pactele internaționale privind drepturile omului, fapta nu justifică atragerea răspunderii civile delictuale.

Jurisprudența CEDO, și a amintit cu titlu de exemplu Cauza Corneliu Popa contra României, Cauza Bugar contra României, Cauza Mazăre și Cumpănă contra României, Cauza Pauliukiene și Pauliukas contra Lituaniei, Cauza Verlagsgruppe News GMBH contra Austriei, relevă câteva idei fundamentale aplicabile și în speța de față, și anume că libertatea de exprimare a presei este mult mai largă decât libertatea de exprimare a altor persoane; în măsura în care informațiile relatate în presă au o minimă bază factuală, ele sunt justificate prin prisma libertății de exprimare, nefiind admisă cenzurarea lor; fapta va fi justificată prin prisma libertății de exprimare chiar dacă informațiile nu exprimă adevărul absolut, fiind suficient ca jurnalistul să aibă o minimă bază factuală.

Libertatea mai largă de exprimare a presei decurge din rolul presei de a informa cetățenii și de a veghea la respectarea regulilor democrației.

În exercitarea acestui rol, Curtea a recunoscut jurnaliștilor dreptul de a uza de o anumită doză de exagerare și provocare cu privire la judecățile de valoare pe care le emit, fără a fi realitatea.

Libertatea de exprimare în cazul în care informațiile vizează persoane publice sau de interes public este mai largă decât în situațiile în care informațiile vizează alte persoane.

În articol, pârâtul L. A. nu s-a referit la aspecte ale vieții private a reclamantului, ci la aspecte ce țin de viața sa publică, la o anumită conduită a reclamantului în calitate sa de înalt funcționar de stat.

Faptele prezentate în articol s-au dovedit că au o bază factuală suficientă.

Astfel, din probele administrate în cauză, respectiv interogatoriul reclamantului, înscrisuri, informații furnizate de Ministerul Sănătății și Ministerul de Interne s-a dovedit că SC D., al căruia administrator este D.V.G., a avut o îndelungată relație de afaceri cu Fundația pentru SMURD, S.C. D. furnizând fundației echipamente medicale iar achizițiile au fost în valoarea de circa 2 milioane lei, după cum a recunoscut reclamantul la interogatoriu (f. 8, răspunsul la întrebarea 8).

Instanța a reținut că din adresele întocmite de Ministerul Sănătății rezultă că în anul 2007 s-a încheiat un acord cadru între Minister și D. pentru achiziția de autospeciale și ambulanțe, în baza căruia D. a furnizat un procent de 3,39% din totalul contractelor ofertate de Minister pentru aceste produse, cu o pondere valorică de 8,94% din totalul sumelor achitate de Minister pentru aceste produse, respectiv suma de 126.663.000 lei.

În 2008 s-a încheiat un contract cadru pe un an, în baza căruia s-au furnizat aceleași produse într-un procent de 12,05% din totalul achiziționat de Minister, cu o pondere valorică de 1,81%, respectiv 299.373.000 lei, iar în 2010 s-a încheiat un contract cadru care expiră în 15.05.2015, în baza căruia D. a furnizat un procent de 43,44% din totalul de ambulanțe și autospeciale achiziționate de Minister, cu o pondere valorică de 40,01 % și o valoare de 188.777.341 lei.

Din adresa de la fila 178 dosar, emisă de asemenea de Ministerul Sănătății, în anul 2007 D. a fost desemnată câștigătoare de una din 8 licitații, în anul 2008 la două din totalul de 7 licitații, în anul 2010 la două din 5 licitații, că în afara acestor licitații câștigate D. nu a mai participat la alte licitații.

Din cuprinsul aceleiași adrese rezultând că președintele comisiei de întocmire a documentației de atribuire pentru achiziția de ambulanțe în anul 2007 și 2008 a fost reclamantul, Dr. R.A..

Așadar, a fost probat numărul mare de licitații câștigate de D., practic toate cele la care a participat, sumele mari de bani încasate de firma furnizoare de pe urma acestor contracte, faptul că în comisiile de întocmire a documentației pentru licitații a făcut parte reclamantul, că D. are o relație de afaceri îndelungată cu Fundația pentru SMURD al cărui președinte este reclamantul R.A..

Instanța a precizat că aceste fapte nu se poate spune că nu sunt de natură să ridice semne de întrebare cu privire la probabilitatea ca o firmă să câștige mereu și mereu licitații în condițiile unei concurențe pe deplin corecte.

Instanța a apreciat că pârâtul nu a săvârșit o faptă ilicită prin publicarea articolului în discuție în Ziarul de Cluj și blogul său personal, căci și-a exercitat dreptul la liberă exprimare, cu bună credință, având o bază factuală suficientă.

Apoi, nu a fost probată nici existența raportului de cauzalitate între articolele reclamate și prejudiciul de imagine susținut de reclamant.

Articolele datează din 2014, în timp ce împrejurările la care s-a referit au fost semnalate în articole de presă cu alți autori încă din anul 2012. De exemplu, în articolul Apropiatii lui R.A. D., câștigă toate contractele cu Statul, publicat în Gazeta de Cluj ediția on line din 20 septembrie 2012, La A. ul laudat să nu te duci cu ambulanța, că are și el. De vânzare! Publicat în V.M. în 03.10.2012.

În declarația sa, martorul C.B., prieten apropiat al reclamantului, a arătat că în anul 2012 a fost apelat telefonic de reclamant, vizibil tulburat de un articol apărut în legătură cu el, în care era prezentat ca o persoană coruptă. Reclamantul i-a indicat un site pe care găsește articolul, însă nu știe dacă era vorba de un site al pârâtului. Martorul a arătat că a mai văzut articole pe aceeași temă și ulterior anului 2012, că reclamantul era interesat de reacția cunoscuților la aceste articole, că au fost comentarii malițioase ale unor persoane din anturajul comun al reclamantului și al martorului, persoane din lumea medicală, care au început să-și exprime îndoiala cu privire la moralitatea reclamantului ca urmare a cuprinsului acestor articole.

Tema adusă în discuție în mass-media în anul 2012, legată de relația reclamantului cu D. și împrejurarea că această societate comercială în mod suspect a câștigat frecvent licitațiile organizate de instituții de stat pentru furnizarea de echipamente medicale, a făcut din reclamant subiect de discuție, în urma acestor articole unele persoane au făcut comentarii insultătoare la adresa reclamantului, a fost pusă la îndoială moralitatea acestuia, meritele sale.

Instanța a arătat că înțelege omenește că este dureros pentru reclamant să se vadă terfelit de oameni care nu l-au cunoscut niciodată, care-i contestă munca și efortul de atâția ani, realizările notorii în perfecționarea serviciului de urgență din România, însă pentru a fi angajată răspunderea delictuală a pârâtului L.D.A.A. și a fi obligat la plata unor daune de

100.000 euro, trebuia probat fără urmă de îndoială că acțiunile pârâtului și nu altele sunt cele care au dus la vătămarea imaginii reclamantului.

Cum o astfel de dovadă nu a fost făcută, acțiunea reclamantului a fost respinsă ca nefondată față de pârâtul L. A. și ca urmare a admiterii lipsei capacității de folosință față de pârâtul Z.C..

În temeiul art. 453 Cod pr.civ. reclamantul a fost obligat să plătească pârâtului L. A. suma de 1.860 lei cheltuieli de judecată.

Împotriva acestei hotărâri a declarat apel reclamantul R.A. solicitând admiterea apelului, casarea sentinței atacate, și în urma rejudecării, admiterea acțiunii așa cum a fost formulată și obligarea pârâtului la plata cheltuielilor de judecată atât în fond cât și în apel.

În motivarea apelului, apelantul a arătat că instanța de fond a judecat situația lui cu superficialitate, fără a ține seama de mai multe aspecte esențiale în justa apreciere a situației deduse judecății. Pentru el ca persoană, procesul prin care a trecut și termenele de judecată ale acestuia au produs un sentiment de neputință și lipsă a justiției când lucrurile erau extrem de evidente, astfel cum a reieșit din întreaga probațiune administrată. Ca un rezumat a motivelor de apel a învederat următoarele elemente cu caracter de certitudine care reies din speța dedusa judecății:

- Are de a face cu o persoana care își arogă calitatea de jurnalist, când acesta este, în mod evident, un om politic în devenire, cu interese politice, scopul acestuia fiind de atragere a atenției asupra sa, prin atacarea și calomnierea mai multor personalități (locale și naționale) cu scopul câștigării unei notorietăți care să-i fie de folos în următoarele alegeri pentru care a început deja campania.

- instanța de fond a solicitat, culmea, reclamantului să probeze că „ziaristul nu are dreptate” în loc să solicite ziaristului să își probeze propriile acuzații, acuzații care dacă ar fi adevărate ar îmbrăca imediat un aspect penal.

- instanța a solicitat reclamantului să pună la dispoziția pârâtului toate documentele posibile care să-i permită acestuia să-și creeze probatoriul care să vină în sprijinul acuzațiilor acestuia nefondate împotriva lui, dar fără succes, probatoriu pe baza căruia ar fi trebuit să își fundamenteze acuzațiile aduse prin articolele publicate. Astfel instanța l-a obligat să pună la dispoziția acestuia toate extrasele de cont ale Fundației pentru SMURD de la înființarea acestei organizații non-guvernamentale precum și extrasele de cont ale Societății de Medicina de Urgență și Catastrofă din România (SMUCR) pentru a putea dovedi sumele pe care a pretins acesta că le-ar fi donat firma D. în conturile celor două organizații, lucru ce nu s-a putut proba pentru simplul fapt că acuzațiile din articol erau nefondate.

- instanța nu a luat în considerare un document de audit independent depus de reclamant, audit care dovedește că sumele presupus donate de D. în conturile Fundației pentru SMURD și ale SMUCR nu se regăsesc în contabilitatea firmei D..

- instanța nu a luat în considerare jurisprudența europeană care stabilește în mai multe spețe faptul că afirmațiile care aduc cu ele acuzații ce pot îmbrăca o formă penală trebuie să fie însoțite de probe, cu cât afirmațiile sunt mai grave cu atât probele trebuie să fie mai consistente. În cazul de față a fost acuzat direct de pârât, și în mod repetat, de acte de corupție, de primirea unor fonduri sub forma unor donații în costurile Fundației pentru SMURD și ale SMUCR, insinuând că ar fi primit fondurile respective sub forma de plăți salariale din partea Fundației pentru SMURD, lucru ce a putut dovedi ușor că nu este adevărat.

- instanța a recunoscut impactul acuzațiilor asupra reclamantului însă nu a recunoscut legătura de cauzalitate între impact și acuzațiile provenite de la pârât, folosind scuza că și alții au scris astfel de articole. Pe de altă parte instanța a omis să ia în considerare afirmațiile pârâtului în articolul acestuia în care scrie că el personal a efectuat anchete și a chestionat persoane, aspect ce dovedește că acesta nu a preluat de la alții acuzațiile ci le-a formulat el în persoană.

- instanța nu a văzut reaua-credință a pârâtului care a recunoscut că a vorbit cu mai multe persoane înainte de a-și scrie acuzațiile, însă nu a vorbit niciodată cu reclamantul înainte de a-l acuza cu faptele de corupție și luare de mită. Totodată instanța nu a văzut nici modul în care pârâtul distorsionează faptele, prezentând sumele plătite către firma pentru achiziții din partea Fundației pentru SMURO ca fiind sume primite de Fundația din partea firmei D..

- instanța pe parcursul întregului proces nu a observat că pârâtul nu știa nimic despre sistemul de urgență și modul de organizare al acestuia, aspect ce denota lipsa de documentare reală sau intenția de dezinformare a populației în privința sistemului și a relației reclamantului cu acesta. În articolul la care ne referim, precum și în alte articole și postări pe blogul personal, acesta a prezentat SMURD ca și cum ar fi sistemul aflat în proprietatea reclamantului și nu ca și sistem public de stat cum stipulează legea. Astfel pârâtul a dezinformat populația și a prezentat achizițiile de ambulanțe ca și achiziții personale ale doctorului R.A. pentru propriul sistem, aspect total eronat, dar des folosit, pentru a da imaginea unui om corupt care folosește banul public în interesul personal

- instanța nu a observat că pârâtul, pe tot parcursul procesului, nu a putut să vină cu o singură probă care să fie în sprijinul afirmațiilor acestuia din articole, dimpotrivă, toate acuzațiile nefundamentate au fost dovedite ca atare, ca urmare a probațiunii la care el a fost obligat. Din contră, instanța de judecată, abordând o atitudine subiectivă, a depășit cadrul procesual cu care a fost investită, administrând probațiune care nu avea legătura cu cauza dedusă cercetării. Astfel, nu el trebuia să facă dovada lipsei de fundamentare a acuzațiilor care i-au fost aduse prin articolele domnului A., dimpotrivă, pârâtul trebuia să își facă documentarea, anterior publicării articolelor defăimătoare, cu respectarea principiului justei informări, obiective, a populației. Acest aspect cu atât mai mult cu cât, ideile transmise de jurnalist au fost preluate la nivel național.

- instanța a considerat că este legitim să pună sub semnul întrebării o firma care câștiga mai multe licitații, o afirmație gravă din motivarea instanței, care poate însemna că performanța și câștigarea unor licitații în mod corect nu poate fi realizat de mai multe ori decât în mod corupt. Aceasta alegație a instanței venind în pofida datelor obținute de la Ministerul Sănătății, la solicitarea pârâtului, și care demonstrează clar ca firma D. nu a câștigat toate licitațiile ci doar o parte, că firma D. nu a obținut toate sumele alocate licitațiilor și mai ales că Dr. A. nu a fost membru în toate comisiile de licitație, iar pentru licitațiile din 2010 care fac obiectul acestui articol Dr. A. nu a fost în nici o comisie de licitație, nici pentru întocmirea documentației și nici la evaluarea ofertelor. Mai mult, când Dr. A. a fost în ambele comisii, în anul 2007, înainte ocupării postului de demnitar la Ministerul Sănătății, firma D. a câștigat doar o singură licitație dintr-un număr de 7.

- instanța a considerat un „drept” denigrarea unei persoane care și-a dedicat viața și timpul semenilor săi de către o persoană care ascunde interese politice și personale în spatele măștii de ziarist, aspecte deloc compatibile, astfel cum jurisprudența CEDO sancționează.

- instanța a dorit un calcul al prejudiciului moral și al celui de imagine, lucru ce este imposibil de calculat, fără a înțelege că acest prejudiciu este unul continuu cu efect nelimitat, la nivel local, național și internațional, având în vedere că toate articolele și atacurile asupra lui sunt și vor rămâne accesibile pe internet.

- instanța a constatat faptul că a suferit un prejudiciu legat de aceste articole defăimătoare însă, paradoxal, s-a erijat în apărătorul pârâtului, concluzionând că nu se poate face legătura între articolele scrise personal de dl. A. și acest prejudiciu, atâta timp cât s-a dovedit că inclusiv ulterior finalizării judecății pe fond, acesta continua denigrarea lui în presă.

- Cel mai important însă este că are de a face cu o instanța căreia, atunci când i s-a învederat de reclamant, în cursul ședinței de judecată, lipsa obiectivismului pârâtului (ținând

cont de ambițiile politice ale pârâtului), nu a considerat necesar a administra nici un fel de probațiune, afirmând că acest aspect excede cadrului procesual. Acest aspect, alături de faptul că aceeași instanță a considerat oportun a administra în probațiune în susținerea nevinovăției reclamantului, element care trebuia probat de jurnalist în susținerea articolelor sale.

În fapt, reclamantul a arătat că la data de 22.01.2014 ziaristul L. A. în cadrul ziarului Ziarul de Cluj a scris un articol intitulat „R.A. și D.V.G. – „băieții deștepți” din sistemul de Urgență:

În cadrul acestui articol s-au făcut afirmații, neadevărate privind preținse fapte ilegale pe care le-ar fi săvârșit precum și afirmații defăimătoare și jignitoare la adresa lui.

Afirmațiile publice mincinoase și deosebit de grave la adresa persoanei lui, au fost făcute cu încălcarea dispozițiilor art. 30 alin. (6) și 57 din Constituția României, art. 54 din Decretul nr. 31/1954 și art. 10 alin. 2 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, și i-au prejudiciat dreptul la imagine și la onoare și trebuie sancționate în conformitate cu dispozițiile art. 1357 Cod civil și 1373 Cod Civil.

Reclamantul a arătat că în speță sunt îndeplinite condițiile răspunderii delictuale, astfel:

1.1. Fapta ilicită, ca element al răspunderii civile delictuale, este „orice faptă prin care, încălcându-se normele dreptului obiectiv, sunt cauzate prejudicii dreptului subiectiv aparținând unei persoane. Principiul de drept obiectiv care este încălcat, este acela ca nimănui nu-i este permis să aducă, prin fapta sa, vreo vătămare unei alte persoane, drepturilor subiective ale acesteia”.

Fapta ilicită săvârșită constă în aceea că în cadrul acestui articol s-au făcut afirmații, neadevărate privind preținse fapte ilegale pe care le-ar fi săvârșit precum și afirmații defăimătoare și jignitoare la adresa lui.

Acestea îmbrăcând forma unor imputări precise, care se circumscriu sferei ilicitului. Astfel, s-a afirmat:

Afirmațiile precise și determinate, care l-au incriminat ca ar fi un om corupt sunt mincinoase și defăimătoare.

Cu privire la semnificația termenilor folosiți, analiza semantică și sintactică a acestora, nu lasă loc nici unui dubiu.

Analiza sintactică arătând că pârâții au înțeles să dea acestor termeni semnificația mai sus arătată, astfel încât, în context, afirmațiile lor capătă conținutul unor acuzații punctuale, care dacă ar fi adevărate iar atrage răspunderea penală.

În speță, afirmațiile pârâților au încălcat următoarelor norme:

- art. 30 alin. 6 din Constituție privind libertatea de exprimare, potrivit căruia:

„Libertatea de exprimare nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei și nici dreptul la propria imagine”.

- art. 57 din Constituție, privind exercitarea drepturilor și a libertăților, potrivit căruia: „Cetățenii români, cetățenii străini și apatrizii trebuie să-și exercite drepturile și libertățile constituționale cu bună-credință, fără să încalce drepturile și libertățile celorlalți”.

- art.10 alin. (2) din Convenția Europeană a Drepturilor Omului potrivit căruia exercitarea libertății de exprimare „comportă îndatoriri și responsabilități, poate fi supusă unor formalități, condiții, restrângeri sau sancțiuni prevăzute de lege, care constituie măsuri necesare, într-o societate democratică, pentru (...) protecția reputației sau a drepturilor altora, (...);

Afirmațiile pârâților au avut drept consecință încălcarea dreptului la onoare și reputație, la imagine consfințit de textele la care a făcut mai sus referire.

Cu privire la vinovăție, reclamantul a arătat că este fără îndoială, că pârâta a avut reprezentarea clară a gravității faptelor imputate – pe de o parte – și a consecințelor acestei imputări în plan public – pe de altă parte și că ele au fost făcute cu vinovăție.

În doctrină se arată că distincția dintre fapta ilicită, care reprezintă manifestarea exterioară a conștiinței și voinței autorului, și atitudinea psihică pur interioară fără de fapta sa, față de propriul său comportament exteriorizat, este nu numai posibilă, dar și necesară. Când este analizată, vina celui care a cauzat prejudiciul, preocuparea este cu privire la latura subiectivă a faptei.

Cu privire la prejudiciu, reclamantul a arătat că „Prejudiciul, ca element al răspunderii civile delictuale, constă în rezultatul negativ suferit de o anumită persoană, ca urmare a faptei ilicite săvârșită de o altă persoană.”

În speță, vorbim de un prejudiciu moral cert, actual, produs la momentul săvârșirii faptei ilicite de către pârâtă.

Imaginea și reputația reclamantului au fost prejudiciate prin acuzațiile nefondate, mincinoase ale pârâților, aceasta cu atât mai mult cu cât tirajul ziarului este unul semnificativ.

În speță, existând o faptă ilicită cauzatoare de prejudicii, aceasta angajează răspunderea civilă delictuală.

Conștiința că fapta ilicită nu rămâne nesancționată, ci atrage după sine obligația de dezdăunare, este de natură a îndeplini o funcție educativă, deci socială, de prevenire a producerii unor astfel de fapte.

Recunoașterea unui drept la despăgubire nu se poate explica decât prin voința de a oferi o satisfacție care poate contrabalansa efectul vătămării, fără a-l face să dispară și fără ca această satisfacție echitabilă să aibă corespondență cu prejudiciul.

Doctrina românească clasică și jurisprudența au promovat în baza reglementării oferite de art. 998 Cod civil, teza reparării bănești a daunelor morale. S-a statornicit un sistem mixt de reparare a daunelor morale, ce cuprinde măsuri patrimoniale (bănești) care se aplică singure sau prin cumulare cu măsuri nepatrimoniale, cum ar fi de exemplu publicarea hotărârii judecătorești de condamnare a autorului daunei.

Cu privire la legătura de cauzalitate dintre fapta ilicită și prejudiciu reclamantul a arătat că Codul civil impune la art. 1375 cerința că între fapta ilicită și prejudiciu să fie un raport de cauzalitate, în sensul că acea faptă să fi provocat acel prejudiciu.

Dovadă faptului că există o legătură de cauzalitate directă, este aceea că „articolul” despre persoana lui, a fost ulterior preluată de agențiile de știri și publicațiile online, așa cum rezultă din extrasele apărute pe internet și atașate prezentei cereri.

În jurisprudența CEDO există o distincție fundamentală între expunerea faptelor și formularea judecăților de valoare. Astfel, în cazul *Lingem c. Austria*, Curtea Europeană pentru Drepturile Omului a stabilit existența unei distincții fundamentale între:

a) expunerea unor fapte, care au un efect sporit de convingere, dar necesită, în același timp demonstrarea corespunderii lor realității; și

b) formularea de opinii, care este legată de perceperea subiectivă a realității și de aceea este imposibil a se demonstra dacă ele corespund realității.

De aceea, în raport de prevederile art. 10 alin. 2 din CEDO, fapta pârâților nu este protejată și trebuia sancționată prin repararea prejudiciului cauzat.

Cu toate astea instanța de fond a respins acțiunea ca nefondată.

După cum se poate observa din lectura prevederilor art. 261 Cod pr. civilă instanța de fond este obligată să motiveze în drept și în fapt considerentele care au condus la luarea deciziei de respingere a acțiunii. În această decizie nu se poate deduce care a fost raționamentul instanței de fond, care probe au fost avute în vedere, care din aceste probe au fost înlăturate și pentru care motiv. Simpla redare în scris a pretențiilor, a întâmpinării nu este o motivare reală, și nici o sentință legală și temeinică.

Reclamantul a arătat că în mod greșit instanța de fond a reținut că nu au fost întrunite condițiile răspunderii civile delictuale. Așa cum a reieșit din toate probele administrate articolele intimatului pârât L. A. nu au avut o bază factuală minimă. Ele fiind fabulații,

afirmații să terfelească imaginea publică a reclamantului și care nu pot fi în nici un chip probate. Pârâțul a condus o campanie într-un mod tendențios ce a avut ca scop denigrarea publică folosind următorul procedeu de relatare a faptelor. Terfelirea s-a efectuat prin trunchierea unor întâmplări și răstălmăcirea lor în așa fel încât să inducă publicului larg ideea că ar fi un om corupt, ca este un om ce conduce o caracatiță cu interese meschine în favoarea unor acoliți prin prejudicierea statului.

L. A. nu a relatat informații puțin exagerate, așa cum le-a reținut instanța de fond, ci grave acuzații, informații denaturate, mincinoase, fără fărâma de probe și implicit încălcând art. 30 alin. 6 din Constituția României și art. 57 din același act normativ, art. 54 din Decretul nr. 31/1954 și art. 10 alin. 2 din CEDO.

Reclamantul a arătat că este scandalos ca o instanță de judecată să accepte faptul că a înțeles că „omenește este dureros pentru reclamant să se vadă terfelit de oameni pe care nu i-a cunoscut niciodată însă pentru a fi angajată răspunderea delictuală a pârâtului L. A. și a fi obligat la plata unor daune de 100000 euro trebuie probat fără urmă de îndoială că acțiunile pârâtului și nu altele sunt cele care au dus la vătămarea imaginii reclamantului.” Practic instanța de fond a recunoscut că imaginea i-a fost terfelită însă a înțeles să nu ia nici o măsură pentru că nici instanța nu știe.

Reclamantul a solicitat să se aibă în vedere faptul că instanța de fond nu a ținut cont deloc de jurisprudența CEDO prin care se reliefează faptul că dreptul la libera exprimare trebuie să fie întemeiat pe dovezi clare.

Mai mult decât atât a solicitat să se aibă în vedere că la momentul apariției articolelor în spațiul virtual, intimatul L. A. nu avea nici o informație oficială cu privire la situația contabilă a Fundației pentru SMURD, însă paradoxal în aprecierea probatoriului în instanța de fond, aceasta l-a obligat să pună la dispoziție toată contabilitatea fundației.

Reclamantul a redat în continuare pasaje din răspunsul la întâmpinare din care a reieșit reacția publică, jurisprudența CEDO și afirmațiile pârâtului.

Atacurile repetate fiind fondate pe afirmații false și dă unele exemple mai jos preluate din articolul intitulat „R.A. și D.V.G. - Băieții deștepți din sistemul de urgență” scris în ziarul „Z.C.” de L. A.:

D.G., patronul firmei D., este prieten apropiat din timpul studenției al Dr.-ului A., că firma d-lui D.G. a câștigat contractele „pe tavă” furnizând sute de ambulanțe către SMURD. Astfel în textul articolului pârâțul a scris:

„O să demonstrez în cele ce urmează că R.A. și-a favorizat un amic vechi de 20 de ani, legitimând un sistem incredibil de ingenios, de legal și de eficient prin care S.C. D. S.R.L. din Cluj, firma prietenului său din studenție, D.V.G., a câștigat pe tavă contracte de zeci de milioane de euro din licitații, furnizând sute de ambulanțe și de „proiecte speciale” către SMURD.”

Afirmațiile de mai sus fiind false și tendențioase întrucât domnul V.G. nu era prieten de studenție cu el, studiile acestuia fiind de altă natură decât cele medicale, acesta nefiindu-i cunoscut pe toată durata studiilor, neavând cu el nici o relație personală ce poate fi caracterizată ca prietenie sau măcar ca o cunoștință. Și la momentul actual neputând spune că îl leagă cu d-nul G. o relație de prietenie și mai mult fiind o relație profesională în prisma colaborării în cadrul unor relații contractuale între firma acestuia și instituțiile pe care le reprezintă, sau care le-a reprezentat, fiind inevitabil să existe relații interumane cu persoanele cu care colaborează, fără a însemna acest lucru o relație de prietenie care să însemne favorizarea și înlesnirea obținerii unor contracte sau facilități pe bani publici sau privați. Cu alte cuvinte nu se vizitează, nu petrec timp liber împreună, nu merg în vacanță împreună și nu vorbesc telefonic fără a fi în legătură cu aspectele profesionale inter-instituționale. Existând o relație de respect reciproc în care fiecare își cunoaște limitele foarte bine, acesta cunoscând foarte bine că nu poate să-i solicite sau să se aștepte la favoruri din partea lui.

Contractele obținute de firma D. cu Ministerul Sănătății au făcut obiectul unor licitații publice foarte strict monitorizate și care nu puteau fi dirijate în mod favorabil D-lui D.G. sau firmei acestuia. Unele licitații câștigate de acesta chiar au fost monitorizate de personalul Ministerului de Finanțe încă de la momentul întocmirii caietelor de sarcini și a specificațiilor tehnice.

Reclamantul a mai arătat că nu a ocupat poziția de decizie asupra desemnării câștigătorului sau asupra formei finale a specificațiilor tehnice întrucât la licitații au existat comisii mixte care au inclus reprezentanți și ai Ministerului Afacerilor Interne și ai Registrului Auto Român, care au asistat la întocmirea specificațiilor precum și la evaluarea ofertelor după caz.

Aproape toate licitațiile au fost contestate la CNCS de către firmele concurente iar câștigul de cauză a fost dat comisiilor Ministerului Sănătății. Mai mult decât atât, în ultima licitație din anul 2010, care face obiectul acestor atacuri și care era pentru un acord cadru de 4 ani, CNCS a solicitat anularea deciziei comisiei de atribuire pentru unul din pachete, respectiv ambulanțele de tip C, unde era declarată o firmă câștigătoare din Iași cu mașini M. în asociere cu un caroser din Republica Cehă, ducând la adjudecarea licitației în favoarea următorului ofertant care s-a întâmplat să fie P. România împreună cu D..

Afirmația că licitațiile au furnizat sute de ambulanțe către SMURD, folosindu-se de numele SMURD care este asociat direct cu persoana reclamantului, insinuând astfel că licitațiile sunt efectuate în favoarea SMURD, fiind și ea la rândul ei falsă pentru că beneficiarul principal al licitațiilor erau întotdeauna serviciile de ambulanță și nu SMURD. Majoritatea dotărilor achiziționate de Ministerul Sănătății în sistemul de urgență prespitalicesc erau destinate serviciilor de ambulanță care au echipaje mai multe la număr.

Firma D. a sponsorizat Fundația pentru SMURD precum și Societatea de Medicina de Urgență și Catastrofă din România patronate de dr. R.A.. Astfel în textul articolului reclamantul a scris:

„A. este președinte al Fundației pentru SMURD și președinte al Societății de Medicina de Urgență și Catastrofă din România (SMUCR). Aceste entități au avut relații de afaceri cu V.G., patronul firmei D. S.R.L. din Cluj, care a furnizat peste 1.200 de ambulanțe Ministerului Sănătății, dar care a și făcut donații de peste două milioane de lei celor două fundații menționate mai sus.”

„Și Societatea de Medicină de Urgență și Catastrofă din România (SMUCR), patronată tot de medicul palestinian, a primit bani de la societatea D. S.R.L. Suma încasată în 2007 se ridică la 882.000 lei.”

„R.A. a început să figureze din anul 2011 pe statul de plata a Fundației pentru SMURD, iar, potrivit evidențelor fiscale, în perioada martie – august, a câștigat lunar suma de 13.125 lei. La acea vreme, medicul a refuzat să facă orice comentariu pe această temă.”

Din afirmațiile de mai sus, reies acuzații grave prin care s-a dorit demonstrarea faptului că dr. A., ar fi corupt prin faptul că obținea donații către organizații ale căror președinte este de la firma D. care a avut relație comercială cu Ministerul Sănătății. Suma de 2 milioane lei și cea de 882.000 lei menționate și argumentate în articol sunt folosite ca o dovadă a amplexării actului de corupție mai ales că după aceste afirmații, scriitorul articolului, pârâțul L. A., a publicat o fișă de plăți către dr. A. din partea Fundației prin care s-a dorit demonstrarea că banii „donați” de D., ajung în buzunarul dr.-lui A..

Reclamantul a arătat că răspunsul la aceste acuzații este simplu și clar:

- Nici Fundația pentru SMURD și nici Societatea de Medicină de Urgență și Catastrofa din România nu au primit donații din partea firmei D..

- Sumele mari vehiculate în articolul pârâtului, chiar dacă nu sunt exacte, reprezintă plăți din partea Fundației și a SMUCR către firma D. reprezentând contravaloarea unor achiziții specifice domeniului asistenței medicale de urgență.

- Deci cu alte cuvinte situația fiind exact contrară celor prezentate și anume nu Fundația sau SMUCR au primit sumele ci sumele au fost plătite de aceste doua organizații către D. în baza procedurilor și a ofertelor de preț din piața având în vedere ca ambele organizații sunt de drept privat nonprofit.

- Dacă ar lua în considerare sumele totale vehiculate de Fundația pentru SMURD în ultimii 7 ani și care depășesc 25 milioane lei, suma de până în 2 milioane ca cifră de afaceri cu D. este sub 10% din totalul cifrelor vehiculate.

- Insinuarea că dr. A. patronează cele doua organizații dă de înțeles că decizia de a achiziționa sau de a cheltui fondurile este doar al acestuia însă în ambele situații deciziile se iau de consilii de administrație și de conducere.

- În cazul Fundației pentru SMURD mai ales, reclamantul a arătat că este fondatorul însă nu beneficiază de salariu sau indemnizație din partea Fundației pentru SMURD și același lucru se poate spune despre toți membrii consiliului director care participă la ședințele de lucru cu caracter total benevol.

- Societatea de Medicină de Urgență și Catastrofa din România este o societate științifică și nu comercială. Este societatea care reprezintă interesele medicinei de urgență cum sunt societățile de Anestezie Terapie Intensivă, de Chirurgie, de Ortopedie ... etc. Nici în aceasta societate nu beneficiază de salariu sau indemnizații, activitatea fiind strict benevolă.

- Sumele vehiculate de autorul articolului ca sume plătite dr.-ului A. începând cu anul 2011 de Fundația pentru SMURD, insinuând că proveniența sumelor fiind donațiile din partea companiei D., sunt de fapt sume plătite reclamantului în cadrul unui proiect finanțat din fonduri Europene, proiectul POSDRU 81/3.2/S/58809, el fiind unul din mai mulți de 20 de experți români și străini care au activat în cadrul proiectului. Afirmatia că ar fi refuzat să comenteze este una mincinoasă întrucât nu a fost întrebat ca să comenteze.

În concluzie, toate acuzațiile și insinuările din afirmațiile autorului sunt false, tendențioase și afectează grav imaginea și demnitatea lui dând o imagine de corupție și afaceri ilicite pe bani publici în favoarea unor interese ale unor persoane și firme, ce nu se poate confirma sau dovedi. Utilizarea unor extrase parțiale cu cifre în mod tendențios eronat, astfel încât sume plătite către o companie, D., pentru achiziția legală a unor produse, să fie prezentate ca donații către organizațiile care au plătit de fapt sumele respective și nu le-au primit, invocând și insinuând corupția celui care le coordonează precum și insinuarea că sursa sumelor primite de la Fundația pentru SMURD este D., când ele sunt provenite din fonduri Europene, sunt toate dovezi clare a relei intenții a autorului și a intenției de manipulare a opiniei publice pentru a forma o opinie greșită asupra persoanei reclamantului.

Decizia de achiziție a ambulanțelor și de necesitatea lor pentru reducerea timpului de intervenție și ridicarea calității ar fi una cu scop meschin și corupt, astfel autorul a scris în articolul sus menționat următoarele:

„Dar G. și, așa cum voi arata mai jos, prietenul său, R.A., sfântul neprihănit al sistemului de urgență, sunt actorii unei mascarade incredibile pe bani publici. Scoțând în față argumentul de necontestat că România trebuie umplută de ambulanțe pentru a îmbunătăți timpii de reacție în caz de urgență, A. l-a umplut pe amicul său, D.V.G., de zeci de milioane de euro.

„Îl acuz pe R.A. că a patronat, de la înălțimea funcției sale „modeste“ din Ministerul Sănătății, crearea unui sistem ce mimează transparența, dar, e perfect legal, s-a pus chezaș în fața opiniei publice pentru a ajuta la crearea unui „băiat deștept“ în sistemul de Urgență românesc.

Și R.A. e un „băiat deștept“. Chiar dacă sunteți obișnuiți de presă să credeți că un „băiat deștept“ e ala care face milioanele de euro din banul public, eu cred că „deștept“ e și cel care se „îngrijește“ de crearea mediului propice pentru tunuri.

„R.A. a fost acuzat ca a făcut parte din comisiile de licitație formate la nivelul Ministerului Sănătății pentru achiziționarea ambulanțelor de la firma D. SRL. În această situație, R.A. ar fi putut fi încadrat la infracțiunea de conflict de interese. Potrivit Codului Penal, prin conflict de interese se înțelege „fapta unui funcționar public care în exercițiul atribuțiilor de serviciu, îndeplinește un act ori participa la luarea unei decizii prin care s-a realizat, direct sau indirect, un folos material pentru sine, soțul său, o rudă ori un afin până la gradul II inclusiv, sau pentru o altă persoană cu care s-a aflat în raporturi comerciale ori de muncă în ultimii 5 ani”.

Reclamantul a arătat că răspunsul la acuzațiile și afirmațiile de mai sus este următorul:

Achizițiile de ambulanțe au fost și sunt determinate de nevoia pentru înlocuirea parcului foarte învechit al ambulanțelor și de necesitatea de a crește capacitatea de intervenție și a păstra un nivel de dotare corespunzător și operativ.

Deciziile sunt luate de comisiile de specialitate din cadrul Ministerului Sănătății și de către conducerile a două ministere respectiv cel al Sănătății și cel al Internelor. Nu în ultimul rând alocarea fondurilor pentru astfel de achiziții se face de ministerul finanțelor și se aproba de Guvernul României și de Parlament.

Nu este în puterea unei singure persoane să ia deciziile aferente achizițiilor de ambulanțe și să dirijeze aceste achiziții către o singură firmă. Afirmația că l-ar fi umplut pe d-l G. cu zeci de milioane de Euro este una gravă care aruncă o acuzație de corupție și de afaceri ilicite asupra lui personal fără a fi acest lucru adevărat.

Totodată faptul că autorul articolului a lansat în mod apăsător și fără echivoc acuzația de corupție și de crearea unui „băiat deștept” este un lucru extrem de grav în ce-l privește. Ziaristul nu are calitatea de procuror, nu poate acuza, mai ales fără a veni cu dovezi concrete și clare pe care să fondeze acuzațiile lui. Impactul unor astfel de afirmații poate fi devastator asupra imaginii persoanei lui și asupra carierei și profesiei sale. Mai ales că astfel de acuzații se regăsesc în continuu pe paginile internetului fiind accesibile și peste ani de zile, putând fi utilizate împotriva lui.

Acuzația de conflict de interese în care ar fi având implicații în licitațiile de ambulanțe este una eronată din mai multe motive. În primul rând nu este rudă a d-lui G., în al doilea rând nu a avut relații comerciale din care să fi beneficiat personal și care puteau să-i influențeze punctul de vedere în orice decizie care o lua iar în al treilea rând nu a fost plătit de domnul G. și nici nu a fost angajatul acestuia vreodată ca să fie influențat și să se afle în conflict de interese.

Totodată afirmația că Ministerul Sănătății ar fi organizat licitațiile pentru achiziționarea ambulanțelor de la D. este una eronată, insinuând că licitațiile au fost organizate cu un câștigător prestabilit, acesta fiind D.. Ministerul Sănătății a organizat licitațiile pentru achiziționarea diferitelor tipuri de ambulanțe și atât, nefiind favorizat D. sau alt furnizor competitor al acestei firme.

Pentru clarificare, a subliniat următoarele aspecte referitoare la licitațiile de ambulanțe:

La licitațiile pentru ambulanțe s-au prezentat mai multe firme iar D. a fost una din firmele respective.

Ofertele sunt făcute de fabricanții de șasiuri de baza cum ar fi M., VW, C. și F. sau de către caroserii care transformă șasiurile de bază în ambulanțe cum este firma D. și D. precum și alte firme care au oferit sau au participat ca firme subcontractate.

Firma D. se regăsește ca și subcontractat în mai multe oferte fiind singura la momentul actual care carosează ambulanțe în România respectând standardele Europene solicitate de beneficiar cum ar fi standardul 1789 care trebuie să fie certificat de un organism notificat din cadrul UE. Standardul 1789 nu este unul facultativ și este obligatoriu să fie respectat în ce privește ambulanțele comercializate în spațiul UE acesta fiind un standard de siguranță a

ambulanțelor cu impact major asupra ocupanților acestora indiferent că membri de echipaje sau ca pacienți.

Ministerul Sănătății nu poate interzice unui ofertant să subcontracteze unicul caroser de ambulanțe în România având în vedere că exista o competiție acerbă între ofertanți iar un caroser din România poate asigura costuri mai mici de fabricație decât un caroser din Germania sau din alte țări din spațiul European. Mai mult interzicerea subcontractării unui caroser din România ar fi chiar absurdă, chiar dacă acest caroser a câștigat mai multe licitații în mod legal și curat.

Pe parcursul anilor au fost tentative de carosare a ambulanțelor și la alte firme din România care au și câștigat unele pachete din licitațiile din 2007 însă nu au mai venit oferte ulterior cu firmele respective pentru ambulanțele de urgență.

La stabilirea câștigătorilor în licitațiile pentru ambulanțe, se stabilește câți dintre ofertanți sunt eligibili după care se face comparație a punctajului câștigând cel care obține mai mare punctaj. Prețul reprezintă ponderea cea mai mare din punctaj iar câștigătorii nu au cum să fie cei cu prețuri mai mari lucru ce poate fi dovedit prin actele de atribuire a licitațiilor care au fost controlate de Curtea de Conturi și de Ministerul Finanțelor fără să se regăsească nereguli sau prejudicii asupra banului public.

Nu este un fapt ascuns de nimeni sau neștiut că activitatea de carosare de ambulanțe a firmei D. este de fapt sub egida firmei D. care a recurs la această soluție pentru reducerea de costuri. Pentru România acest lucru este un câștig transformând o țară importatoare de ambulanțe într-una exportatoare de ambulanțe.

Faptul că o firmă sau alta câștigă mai multe licitații nu înseamnă imediat că acest lucru maschează un act de corupție sau o facilitare acordată firmei respective în defavoarea altor firme. Din afirmațiile autorului articolului se poate concluziona că o firmă nu are dreptul să câștige de mai multe ori licitațiile publice iar dacă acest lucru se întâmplă atunci concluzia este că atribuirea licitațiilor este un act corupt și incorect. Această teorie însă este total opusă principiului liberei concurențe unde o firmă, dacă este capabilă și competitivă, poate domina piața pe o perioadă anume de timp până la apariția unui concurent mai bun care să cucerească piața respectivă total sau parțial. Licitatiile ambulanțelor au dovedit că o astfel de concurență exista și a dus implicit la scăderea prețurilor ambulanțelor păstrând calitatea lor. Astfel ambulanțele achiziționate din licitația efectuată în 2010 sunt cu prețurile 15-20% mai mici decât celor achiziționate în 2007, ele fiind și semnificativ sub prețurile din piața europeană, păstrând standardele și calitatea de atunci. În cazul unor „tunuri” date statului și banului public, cum a afirmat autorul articolului, cel puțin s-ar fi păstrat prețurile din 2007 și nu se ajungea la scăderea prețurilor sub celor din prima licitație efectuată când competiția era mai mică, la începuturile ei, și carosarea se făcea în Austria, Italia și Germania.

Nu au câștigat numai cele trei companii prezentate de pârât licitațiile cu ambulanțele. De fapt licitațiile erau împărțite pe pachete, fiecare pachet reprezentând un tip de ambulanță sau autospecială. Au mai câștigat oferte și firma M. având ca și caroser firma C. din București precum și alte firme de profil. Iar firma P. avea dreptul să aleagă caroserul de ambulanțe pe care îl considera mai competitiv pentru oferta lor ei alegând fără a fi obligați de cineva pe cei de la D..

În licitațiile pentru acordul cadru din 2010, dr. A. nu a făcut parte din comisiile de elaborare a caietelor de sarcini și nici de cele de evaluare și atribuire a licitațiilor.

Atacurile din blogul pârâtului.

Pe lângă atacurile din ziarul sus menționat, pârâtul a făcut mai multe atacuri împotriva persoanei reclamantului pe blogul său personal care este accesibil în mod nerestricționat publicului larg. Astfel atacurile nu mai sunt păreri personale pe un blog personal și pot fi considerate atacuri publice împotriva lui, fiind preluate pe facebook și de alte publicații,

aducând grave prejudicii persoanei și demnității lui. Impactul public al blogului a fost mărturisit chiar de pârât într-o postare în care a scris referitor la un articol:

„8400 de unici pe L.A..ro -record de trafic. Plus 4200 de Shares pe Facebook – See more at:<http://L.A..ro/2012/01/18/8400-de-unici-pe-L.A.-ro-record-de-trafic-plus-4200-de-shares-pe-facebook/#sthash.x8f9U9zc.dpufAstfel>”

În cazul în care se dă o căutare pe blogul pârâtului scriind numele „R.A.” apar mai multe articole scrise în ultimii 2 ani.

Cu privire la dreptul la libera exprimare reclamantul a arătat că pârâtul a invocat prin întâmpinare dreptul la libera exprimare subliniind faptul că acesta nu poate fi cenzurat prezentându-l ca un drept al fiecărei persoane și mai ales al jurnaliștilor, care nu poate fi pus sub semnul întrebării și nu poate fi limitat sau sancționat.

Reclamantul a arătat că este adevărat că dreptul la libera exprimare este un drept sacru la baza oricărei democrații pentru a permite jurnaliștilor să își exprime părerile fără a fi reprimăți sau reduși la tăcere. Acest drept este și al oricărui cetățean chiar dacă acesta nu este jurnalist de profesie.

Ce nu a înțeles pârâtul, este că dreptul la libera exprimare trebuie să vină cu o responsabilitate a celui care își exprimă o părere în public, mai ales dacă persoana respectivă lansează acuzații împotriva unei alte persoane. Astfel, pârâtul și-a exercitat dreptul la liberă exprimare prin publicarea tuturor articolelor pe care a dorit să le publice, lansând toate atacurile care a dorit să le lanseze sau să le preia de la alții și să le transmită mai departe în calitate de jurnalist. Nu s-a pus problema de a limita acest drept pârâtul putând oricum să-și exercite acest drept. Însă, în acest proces s-a vorbit despre responsabilitatea față de afirmațiile făcute folosindu-se de dreptul la libera exprimare. Afirmații calomnioase și denigratoare care aduc atingeri grave demnității, reputației și imaginii unei persoane fără a avea probe sau dovezi în acest sens cu excepția unor speculații bazate pe o imaginație bogată. Tipărirea atacurilor în articolul din 2014, și distribuirea lor gratuit fiind o formă de denigrare extrem de gravă dorind să aducă cu orice preț atingere scopului de a convinge populația de faptul că reclamatul este o persoană coruptă și nedemnă.

Atacurile și afirmațiile pârâtului nu se pot încadra în categoria „judecăților de valoare” unde libera exprimare este garantată pentru a putea spune o părere despre orice de interes public.

Când se vorbește de judecăți de valoare, exactitatea nu mai este necesară pentru că se emit opinii. Însă în cazul de față, nu se mai poate vorbi de „judecăți de valoare” nici de opinii personale ci de acuzații grave care trebuiesc probate și dovedite. Dacă opiniile erau despre necesitatea sistemului de urgență sau dacă avem sau nu nevoie de ambulanțe în România, dreptul la exprimare nu putea fi contestat. Însă din momentul includerii atacurilor la persoana cu impact major asupra reputației persoanei atacate și asupra demnității sale, jurnalistul trebuie să răspunde de fapta sa cel puțin din punct de vedere moral și civil dacă acesta nu are cum să treacă de faza de speculații la faza de a aduce dovezi concrete doveditoare și susținătoare a afirmațiilor acestuia.

Insistența și repetarea acuzațiilor în diferite forme fiind un aspect care face fapta mai gravă, și pune semnul întrebării asupra intențiilor jurnalistului de a aduce la lumina un adevăr fără să aibă nici o dovadă sau de a denigra și ataca o persoană din motive care probabil nu le va cunoaște niciodată sau cel puțin la acest moment.

În apărare s-a invocat jurisprudența Europeană a CEDO, și în cele ce urmează a invocat mai multe spețe în care CEDO a considerat faptul că ingerința litigioasă în dreptul la libera exprimare, respectiv art. 10, precum și acordarea unor despăgubiri morale/civile unor persoane atacate pe nedrept de jurnaliști, nu constituie o încălcare a dreptului la libera exprimare considerând ingerința în spețele respective chiar necesară într-o societate democratică:

Rumyana Ivanova c. Bulgariei – Libertate de exprimare. Condamnarea unui jurnalist pentru defăimarea unui politician prin afirmații nedovedite: lipsa încălcării. Cauza Rumyana Ivanova împotriva Bulgariei (nr. 36207/03), hotărârea din 14 februarie 2008 [secția IV-a].

În acest caz argumentarea Curții este aplicabilă și la cazul pârâtului, având în vedere că s-au făcut afirmații factice care trebuiesc dovedite. Astfel, faptul că instanțele din Bulgaria au sancționat jurnalista nu s-a considerat ca o încălcare a art. 10:

„Art. 10 – Ambele părți au fost de acord cu faptul că pedeapsa aplicată reclamantei pentru calomnie a constituit o imixtiune în dreptul său la libertatea de expresie și a fost „prevăzută de lege”. Examinând dacă această imixtiune a fost „necesară într-o societate democratică” și dacă a corespuns unei „nevoi sociale presante”, Curtea a reiterat rolul vital al presei de „câine de pază” și datoria sa într-o societate democratică de a furniza informații în toate chestiunile de interes public. Articolul în discuție relatează o chestiune de un considerabil interes public: candidatura unui foarte bine cunoscut politician pentru postul de ministru adjunct în Ministerul de Finanțe. În plus, ca politician și candidat pentru o funcție publică, M.D. trebuia să fie deschis, în mod inevitabil și cu bună-știință, cercetării publice, în special în ceea ce privește integritatea sa din punct de vedere financiar.

Totuși, art. 10 nu garantează libertatea de expresie fără restricții. Declarația cuprinsă în articolul reclamantei prin care M.D. era menționat în lista debitorilor ca proprietar a trei companii anume era în mod clar o afirmație factică și, prin urmare, susceptibilă de a fi dovedită, într-adevăr, cu cât era mai serioasă afirmația, cu atât trebuiau aduse probe mai solide, în special deoarece afirmațiile erau publicate într-un cotidian de largă audiență. Curtea nu a văzut nici un motiv pentru a pune la îndoială constatările făcute de instanțele interne referitoare la faptul că reclamanta nu a furnizat suficiente probe din care să rezulte că declarația sa nu a fost calomnioasă și, în fapt, că a publicat fapte despre care cunoștea sau trebuia să cunoască că nu sunt sigure. Mai mult, și-a formulat afirmația într-un mod care nu lăsa nici un dubiu că îi aparținea ei și nu membrilor parlamentului care i-o furnizaseră. Afirmația implica și faptul că informația era întemeiată pe lista oficială și nu pe vreo altă publicație. Reclamanta a prezentat afirmația ca și cum îi aparținea și prin urmare răspundea pentru exactitatea ei. În plus, nu a existat nici un motiv special pentru a o exonera de obligația de a verifica acuratețea afirmației sale. Evident că celelalte publicații s-au bazat pe reclamantă, care nu reprezenta o sursă oficială, iar declarațiile informate ale celor doi membri ai parlamentului făcute în holul Adunării Naționale nu puteau fi preluate fără rezerve. Deși articolul contestat a fost amendat și a fost urmat de cuvântul în replică al lui M.D., articolul original a fost citit între timp pe scară largă iar prejudicierea reputației sale fusese deja cauzată, în concluzie, motivele invocate de instanțele bulgare pentru condamnarea reclamantei au fost relevante și suficiente iar maniera în care cauza fost examinată a arătat deplina recunoaștere a contradicției dintre dreptul la informare, pe de o parte, și protecția reputației sau a drepturilor altora, pe de altă parte. În plus, dată fiind relativa gravitate a pedepsei, renunțarea la răspunderea penală în favoarea unei amenzi administrative minime, autoritățile interne nu au depășit marja de apreciere”.

Concluzie: lipsa încălcării (unanimitate).“

C.P. c. României - Jurnalist. Condamnare la amendă penală pentru insultă și calomnie. Astfel în motivația Curții Europene sunt menționate următoarele concluzii:

"36. Având în vedere marja de apreciere de care dispun statele contractante în astfel de cazuri, Curtea apreciază, având în vedere circumstanțele cauzei, că în nici un caz condamnarea reclamantului nu era disproporționată față de scopul legitim urmărit și că ingerința litigioasă poate fi considerată «necesară într-o societate democratică».

37. Prin urmare, nu a fost încălcat art. 10 din Convenție.“

Perna contra Italia - Critica nefondată. Informații factuale. Gravitatea criticilor. Proba verității

CEDO, Marea Cameră, hotărârea Perna contra Italia, 6 mai 2003, 48898/99

„Atunci când se fac acuzații determinate, raportate la unele informații factuale, în lipsa probei verității și a bunei credinței se poate impune o sancțiune.

În decizia definitivă, Curtea Europeană scrie:

Art. 10 („Libertatea de exprimare“). Curtea a constatat că reclamantul a dorit să transmită un mesaj clar și lipsit de ambiguitate către cititor prin care îl acuza pe șeful unui parchet de faptul că își utilizează funcția pentru a servi interesele partidului comunist. Or, în ciuda gravității acestei afirmații, reclamantul nu a încercat niciun moment să își probeze afirmațiile, astfel că sancționarea sa era necesară într-o societate democratică pentru protecția drepturilor și intereselor altuia. Articolul 10 nu a fost violat.“

1. Jurnalist. Informații despre corupția unui om politic Buna credință - Ivanciuc contra România

CEDO, secția III, decizia Ivanciuc versus România, 8 septembrie 2005, 18624/03

Curtea apreciază că afirmațiile litigioase sunt lipsite de o susținere în fapt și nu este convinsă de buna credință a reclamantului.

În decizia sa Curtea Europeană respinge reclamația jurnalistului iar în cadrul fundamentării scrie:

Art. 10. Condamnarea reclamantului constituie o ingerință în exercițiul libertății de exprimare a sa, ingerința fiind prevăzută de lege și vizând un scop legitim, anume protecția drepturilor și intereselor altuia. Cu privire la necesitatea într-o societate democratică a măsurii, Curtea a notat că articolul viza un subiect de interes general, respectiv conduita unui om politic și funcționar public. Totuși, Curtea apreciază că afirmațiile litigioase sunt lipsite de o susținere în fapt și nu este convinsă de buna credință a reclamantului. În consecință, Curtea a considerat pertinente și suficiente motivele reținute de către instanța națională pentru a justifica condamnarea reclamantului. Cu privire la proporționalitatea măsurii, amenda aplicată este mai degrabă simbolică, iar despăgubirile civile la care reclamantul a fost condamnat nu au un quantum exagerat. În consecință, măsura statului era necesară într-o societate democratică pentru atingerea scopului legitim vizat. De aceea, acest capăt de plângere este inadmisibil, întrucât este în mod vădit nefondat.

Cu privire la impactul asupra reputației și asupra lui ca persoană reclamantul a arătat că în întâmpinare pârâțul a arătat cu ușurință și într-un mod foarte apăsător că nu se poate dovedi un impact sau prejudiciu moral în urma celor scrise de acesta. Într-adevăr estimarea și calculul prejudiciului fiind greu de efectuat, mai ales pentru o persoană care nu știe să-și măsoare cuvintele și comentariile aducând acuzații nefondate și fără nici o probă.

Astfel pârâțul a folosit unele comentarii postate după articolele scrise de acesta pe internet considerând că prin faptul că unele persoane i-au luat apărarea înseamnă că articolul sau articolele nu au avut impact negativ asupra reclamantului. Pârâțul nu a inclus în întâmpinare ce au scris cei care au crezut ce a scris el.

Problema fiind că impactul nu poate fi măsurat o dată. Articolele scrise de pârât și denigrarea făcută de acesta fiind prezente în continuu pe net și pot fi accesate oricând ceea ce înseamnă că ele produc efecte și acum și vor produce în viitor. Ce a făcut pârâțul prin articolele sale poate intra sub categoria calomniei, a denigrării, a defăimării și a linșajului având în vedere repetatele încercări de a introduce ceva în mintea omului de rând și anume: Dr. A. este corupt și nu a făcut nimic dezinteresat având interese financiare acționând incorect și împotriva intereselor publice și ale României.

De fapt, nimeni nu poate simți ce simte un om denigrat și calomniat și asupra căruia se fac afirmații false fără a putea să se apare în mod corect. Până și modul în care un astfel de om gândește și raționează poate fi modificat în rău nemaiavăd încredere în societatea din care face parte și în cei cu care lucrează, văzând răul în fiecare înainte de a vedea ce este bine. Personaje ca pârâțul atacă ușor pentru că nimeni nu se ia de ei și nimeni nu îi dă în judecată

pentru ce fac. A decis să dea în judecată mai mulți jurnaliști doar după ce a sesizat că ce scriu are impact totuși și că o parte din oamenii de rând cred ceea ce scriu astfel de jurnaliști fără măcar să pună un semn de întrebare.

A trecut anul trecut prin următoarea situație care i-a deschis ochii că ceva nu este în ordine și că trebuia să înceapă să reacționeze: după ce a parcat mașina în fața blocului în care stă, doi tineri într-o mașină parcat la o distanță de câțiva metri au început să vorbească între ei dar fără a-și da seama că îi aude. Primul a spus, uite-l ăla e A., cel cu SMURD. Iar al doilea a spus, da da marele șpăgar! S-a întors și s-a uitat la ei, a zis bună seara și a continuat către ușa blocului bulversat efectiv de ce a auzit. După ce ani de zile și-a făcut munca în mod corect fără să beneficieze de nici un ban sau atenție necuvenită, fiind cunoscut că nu primește nici măcar cadouri simbolice din partea firmelor, a ajuns să i spună de un tânăr care nu știe nimic despre el și ce a făcut că este șpăgar! Acest lucru este rezultatul la ce a scris pârâțul și alți colegi de ai lui pe parcursul ultimilor doi ani iar el este vinovat că până acum nu a luat măsurile necesare împotriva lor.

În justificarea pretențiilor față de pârât, sancțiunea pe care o va dispune instanța de judecată trebuie să fie proporțională cu prejudiciul dovedit a fi adus. Notorietatea fiecărui cetățean trebuie avută în vedere, în fiecare caz în parte, la justa apreciere a stabilirii cuantumului despăgubirilor. În cazul de față, fără a încerca să inducă instanței vreo aserțiune legată de persoana lui, dorind să ilustreze faptul că orice denigrare nejustificată a persoanei lui are implicații atât la nivel local, cât și la nivel național și internațional. Astfel, alături de implicațiile profesionale pe care astfel de acuzații (dacă ar fi adevărate) ar fi capabile să le producă, trebuie avute în vedere și implicațiile personale și modul în care toate articolele mai sus indicate îi afectează întreaga existență. Preluarea de către alte trusturi de presa (inclusiv cele naționale) ale articolelor a dus la propagarea unei imagini distorsionate și neconforme cu realitatea, fiindu-i afectată inclusiv autoritatea în structurile în care este implicat, separat de modul în care poate fi perceput pe plan internațional (în cadrul diverselor întruniri, conferințe, structuri din care face parte, ca reprezentant al României). Modul în care instanța este chemată să sancționeze această lipsă de informare, și dezinformarea creată prin aspectele neadevărate, trebuia să fie direct proporțional cu modul în care astfel de articole pot să afecteze atât viața profesională (și a structurilor pe care le reprezintă) cât și viața personală.

A solicitat de asemenea obligarea publicării soluției din prezenta cauza publicației naționale 5 zile la rând. Această solicitare justificându-se prin faptul că publicarea repetată a rezultatului face să fie cunoscută concluzia procesului publicului larg, cu scopul reabilitării imaginii lui ca urmare a articolelor denigratoare ilustrate mai sus.

Consideră că instanța are în cazul de față toate elementele necesare luării unei decizii de admitere în întregime a cererii de chemare în judecată, astfel cum a fost motivată și dovedită, având în vedere următoarele:

- Au fost publicate afirmații care includ fapte ce trebuiau probate și dovedite, fără a fi prezentate însă dovezile sau probele care să le susțină sau să le dea acel caracter de documentare, anterior publicării lor. Cel mai relevant exemplu sunt sumele care pretinde domnul A. ca s-ar fi depus în conturile Fundației pentru SMURD și a SMUCR, nedovedite prin simpla lor inexistență și pentru care nu are cum să dețină dovezi din momentul din care nu s-au depus astfel de sume în conturile respective.

- Existența unor afirmații mincinoase cum ar fi afirmația că în conturile Fundației pentru SMURD s-ar fi primit bani de la firma D. în cursul anului 2000 când Fundația pentru SMURD a fost înființată în anul 2006. O altă afirmație mincinoasă este că el, cu domnul D.G., ar fi fost prieteni și cunoștințe în timpul studenției.

- Afirmațiile sunt de o natură foarte gravă având în vedere că ele se repeta în mai multe articole scrise de reclamat, unele dintre ele fiind reluate de mai multe ori în blogul acestuia precum și în ziarul „Z.C.”.

- Existența unor afirmații calomnioase și folosirea unui limbaj neadecvat unui jurnalist, caracterizându-l ca fiind un „porc” sau schimbând sensul numelui din A. în „Calafat” și așa mai departe.

- Publicarea în forma scrisă a ultimului articol scris de acesta și distribuirea ziarului în mod gratuit în cutiile poștale din locuințele din Municipiul Cluj, ducând la răspândirea mult peste nivelul obișnuit a afirmațiilor calomnioase, precum și distribuirea articolelor prin sistemele de media socială cum ar fi facebook.

- Aducerea sub semnul întrebării într-un mod tendențios și calomnios a bunei credințe a subsemnatului și a motivației care stă la baza implicării lui în dezvoltarea sistemului de urgență, acuzându-l de interese ascunse și practici corupte cum ar fi „crearea unui băiat deștept” sau facilitarea unor practici incorecte.

Reclamantul a arătat că ceea ce a dorit să ilustreze este reaua credință a pârâtului prin care acesta urmărește denigrarea lui în mod repetitiv, fie din motive electorale, fie pentru alte motive pe care nu le-a intuit.

Cert este că acesta a continuat cu denigrarea lui inclusiv după pronunțarea deciziei de fond.

Reclamantul a arătat că este strigător la cer faptul că orice persoană poate aduce prejudicii și acuze la adresa unei persoane publice fără nici o dovadă și să nu fie tras la răspundere, de aceea a solicitat anularea sentinței atacate, și rejudecând cauza admiterea acțiunii astfel cum a fost formulată, cu cheltuieli de judecată pe fond și apel.

În drept: art. 466 și următoarele Cod procedură civilă.

Pârâtul A. L. D.A. a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea apelului, menținerea sentinței atacate și obligarea apelantului la plata cheltuielilor de judecată. (f. 60-77)

Analizând actele și lucrările dosarului, din perspectiva criticilor formulate în cererea de apel și a apărărilor formulate, Curtea reține următoarele:

În motivarea apelului, apelantul a arătat că instanța de fond a judecat situația lui cu superficialitate, fără a ține seama de mai multe aspecte esențiale în justa apreciere a situației deduse judecății. Pentru el ca persoană, procesul prin care a trecut și termenele de judecată ale acestuia au produs un sentiment de neputință și lipsă a justiției când lucrurile erau extrem de evidente, astfel cum a reieșit din întreaga probațiune administrată.

Curtea reține că acest motiv de apel este nefondat deoarece prima instanță nu a judecat cu superficialitate cauza, ci a administrat probe în mod pertinent de-a lungul a mai multor termene, după ce cauza a parcurs și procedura regularizării, iar dosarul a căpătat un volum consistent urmare a conduitei procesuale a părților și a probelor solicitate și încuviințate în mod corect de către instanță, dar aceasta nu înseamnă că instanței de fond i-au scăpat aspectele esențiale ale cauzei.

În opinia apelantului lucrurile erau extrem de evidente, dar Curtea reține că instanța de fond a făcut o analiză pertinentă în limitele investirii sale, anume afirmațiile din articolul de presă incriminat, și dacă acestea au o bază factuală minimă care să permită o libertate de exprimare și informare, în cadrul acceptat de către jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, în ce privește aplicarea art. 10 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, relativ la libertate de exprimare.

Concluzia instanței în analiza acțiunii, după administrarea probațiunii, este una corectă, și a avut în vedere toate aspectele invocate de către părți, probele administrate, precum și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului mai sus arătată.

Apelantul arată că din speța dedusă judecății reiese că are de a face cu o persoana care își arogă calitatea de jurnalist, când acesta este, în mod evident, un om politic în devenire, cu interese politice, scopul acestuia fiind de atragere a atenției asupra sa, prin atacarea și

calomnierea mai multor personalități (locale și naționale) cu scopul câștigării unei notorietăți care să-i fie de folos în următoarele alegeri pentru care a început deja campania.

Curtea constată că acest motiv de apel este nefondat deoarece pârâtul nu își arogă calitatea de jurnalist, ci a publicat articolul incriminat într-un ziar și în acest fel, ca articol publicat, a fost analizat de către instanță.

O altă analiză ar excede obiectului investirii instanței, pentru că ceea ce interesează în cauză este dacă un ziarist a publicat un articol de ziar cu bună credință, pe o bază factuală minimă, în limitele, chiar exagerate, ale libertății de exprimare și a nevoii de informare a publicului.

Dacă interesele care au stat la baza publicării ar fi de altă natură decât cele ale libertății de exprimare și ale nevoii de informare a publicului, atunci acestea pot fi luate în considerare, dar numai dacă întrunesc condițiile răspunderii civile delictuale.

Nu se poate susține că instanța de fond a solicitat reclamantului să probeze că „ziaristul nu are dreptate” în loc să solicite ziaristului să își probeze propriile acuzații

Instanța a solicitat reclamantului să probeze acțiunea, dat fiind că în procesul civil reclamantului îi revine sarcina probei. Instanța poate avea la rândul ei rol activ și poate să solicite la rândul ei informații sau poate pune în vedere chiar și pârâtului să producă probe.

Ceea ce interesa în speță era să se dovedească dacă există o bază factuală minimă a afirmațiilor pârâtului, dar aceasta în condițiile procesului civil.

Cât privește susținerea că aceste acuzații dacă ar fi adevărate ar îmbrăca imediat un aspect penal, Curtea reține că afirmațiile pârâtului se referă la aspecte privind banii publici și vizează o persoană publică, unde o doză mai mare de exagerare este permisă, iar articolul de presă vizat se încadrează în această marjă. În articol sunt menționate și aspecte privind dreptul penal, dar articolul s-a dorit o dezbatere cu privire la faptele relatate, ceea ce nu înseamnă o încadrare penală automată a faptelor, ci doar o dezbatere și în acest fel a faptelor.

Instanța a solicitat reclamantului să pună la dispoziția ei iar nu a pârâtului documentele necesare pentru a stabili dacă există o bază factuală minimă, în sensul jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului.

Nu era necesar ca instanța să analizeze în mod amănunțit fiecare act depus, cum ar fi un document de audit independent, având în vedere mai ales volumul destul de mare de acte diverse depuse, ci doar era necesar să expună starea de fapt în mod suficient de detaliat cât să permită analiza și aplicarea normei legale. O expunere detaliată a fiecărui act depus la dosar ar încărca inutil conținutul hotărârii judecătorești și ar face greu de urmărit raționamentul instanței.

Trebuie stabilit și dacă sumele presupus donate de D. în conturile Fundației pentru SMURD și ale SMUCR se regăsesc sau nu în contabilitatea firmei D., dar mai importantă este relația comercială relevantă în cauză în care sunt implicate sume de bani publici, care fac posibilă o dezbatere, în condițiile art. 10 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, a modului de cheltuire a acestora.

Instanța a luat în considerare jurisprudența europeană relevantă în materie, iar afirmațiile care aduc cu ele acuzații ce pot îmbrăca o formă penală nu trebuie să fie însoțite de probe, în sensul legislației civile sau penale, ci trebuie să fie făcute de pe o bază factuală minimă și cu bună credință.

Existența bazei factuale minime se analizează de către ziarist la momentul la care decide publicarea și apoi de către instanță, în cazuri cum sunt cel de față.

Afirmațiile pârâtului au pornit de la relația existentă între reclamant, Fundația pentru SMURD și SMUCR și D. și cheltuirea unor sume importante din banul public, în condițiile unor licitații.

În articolul concret incriminat se poate verifica doar existența exercițiului libertății de exprimare, în limitele jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului. Curtea Europeană

a Drepturilor Omului reține în Cauza Boldea împotriva României § 45 că „Libertatea de expresie constituie unul din temeiurile esențiale ale unei societăți democratice, una din condițiile primordiale ale progresului său și dezvoltării fiecăruia. Sub rezerva paragrafului 2 al articolului 10 este valabilă nu numai pentru « informațiile » sau « ideile » strânse cu bunăvoință sau considerate drept inofensive sau indifferente, ci și pentru cele care rănesc, șochează sau preocupă: în conformitate cu noțiunile de pluralism, toleranță și spirit de deschidere fără de care nu există « societatea democratică ». Așa cum o consacră articolul 10, ea este însoțită de excepții care cer totuși o interpretare strânsă și nevoia de a o restrânge se stabilește în mod convingător.”

Că anumite afirmații ale pârâtului din prezenta cauză nu s-au dovedit a fi în totul exacte sau că sensul ar fi fost exagerat nu face ca, privit în întregime, articolul de presă să nu se încadreze în exercițiul libertății de exprimare, așa cum a fost creionată anterior o astfel de libertate de expresie.

Recunoașterea de către instanță a impactului acuzațiilor asupra reclamantului nu schimbă cele de mai sus, anume posibilitatea exercitării libertății de exprimare și nevoia de informare a publicului, atunci când sunt în chestiune interese publice și cu privire la persoane publice, acestea din urmă în ce privește aspectele legate de interese publice.

Sigur că această exercitare a libertății de exprimare trebuie făcută pe o bază factuală minimă și cu bună credință. Curtea Europeană a Drepturilor Omului arată în Cauza C.P. împotriva României § 30 că „... urmare a „îndatoririlor și răspunderilor” inerente exercitării libertății de exprimare, protecția oferită de art. 10 din Convenție persoanelor care, precum reclamanta, se implică într-o dezbatere publică, este subordonată condiției ca partea interesată să acționeze cu bună-credință astfel încât să ofere informații exacte și demne de încredere ... Cu toate astea, le este permis să recurgă la o anumită doză de exagerare, chiar de provocare ...”

În aceste condiții poate exista un impact asupra persoanelor, însă acesta nu poate fi calificat ca și răspundere civilă delictuală, dacă nu sunt întrunite toate condițiile acesteia legat de afirmațiile pârâtului.

În cauză au existat o serie de articole de presă legat de cheltuirea unor sume din bugetul public pentru achiziția de ambulanțe livrate de D., ceea ce este necesar într-o societate deschisă. Dacă au fost făcute pe o bază factuală minimă și cu bună credință, atunci nu pot întruni și o bază pentru răspunderea civilă delictuală.

Numărul de articole scrise, modul de redactare, informare ori de conducere a anchetelor jurnalistice sau o discuție cu persoanele implicate în faptele analizate nu schimbă cele de mai sus.

Instanța nu a pus sub semnul întrebării o firmă care câștigă mai multe licitații ci doar a apreciat, în mod corect, că o astfel de stare de fapt - în care o firmă participă la mai multe licitații și le câștigă pe toate sau aproape pe toate pe cele la care participă și sunt implicate sume importante de bani publici - poate face obiectul unei investigații jurnalistice.

Nu înseamnă că dacă în urma unei astfel de investigații se dovedește că performanța și câștigarea unor licitații s-a făcut în mod corect, respectiva investigație jurnalistică nu trebuie făcută și că întrebările nu pot fi puse în spațiul public, ori că libertatea de expresie trebuie apreciată retroactiv, în funcție de rezultatul dezbaterii publice.

O astfel de investigație jurnalistică cu privire la un subiect de interes public are tocmai acest rol, de a pune în spațiul public întrebări și informații, chiar dacă unele exagerate, în limitele admise de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului.

Probele administrate în cauză și datele furnizate au indicat acest lucru, că există o chestiune de interes public, sunt implicați bani publici, a avut loc o dezbatere, chiar dacă nu convenabilă pentru toată lumea, dar că această dezbatere a fost făcută pe respectiva bază factuală minimă, adică pornind de la un modul de cheltuire a bugetului public prin licitațiile

publice, în care au fost implicate persoanele puse în discuție, iar această dezbatere s-a făcut cu bună credință.

Modul de calificare a atitudinii pârâtului, cu privire la articolul de presă concret analizat, nu face posibilă și încadrarea aceleiași atitudini ca o intenție de a produce un prejudiciu în cadrul răspunderii civile delictuale.

Faptul că D. a câștigat sau nu toate licitațiile, că a obținut sau nu toate sumele alocate licitațiilor și că reclamantul a fost sau nu membru în toate comisiile de licitație, nu este decisiv.

Important este că există o relație între reclamant, Fundația pentru SMURD și SMUCR și D. și cheltuirea unor sume importante din banul public, iar în această relație reclamantul este pe poziția de persoană publică.

Modul în care se cheltuie banul public și în care se comportă o persoană publică în acest context poate face obiectul unei investigații jurnalistice și în acest context ziaristul poate investiga dacă o persoană publică a făcut parte sau nu din comisii de licitație, ori altele asemenea. Că răspunsul este unul negativ, nu poate rezulta decât în urma unor astfel de investigații. Dacă ziaristul expune sau nu rezultatul acelor investigații, sau modul în care o face, rămâne la aprecierea sa, în limitele bunei credințe și al minimei baze factuale.

Se presupune că o persoană publică pune interesul public mai presus de interesul său, acesta fiind scopul pentru care s-a implicat în respectiva poziție.

Această poziție a persoanei publice, de apărare și promovare a interesului public, poate să se intersecteze cu interesul, la fel de public, al societății de a fi informată și al ziaristului de se exprima liber.

Ziaristul nu are dreptul de a denigra o persoană, sau să încalce dreptul la onoare și reputație, ori la imagine, dar dacă aceasta este aparența, și rezultă ca urmare a dreptului la liberă exprimare, exercitată cu bună credință și pe o minimă bază factuală, atunci acea acțiune nu va putea fi sancționată.

Instanța nu a dorit un calcul al prejudiciului moral și al celui de imagine, ci a reținut că nu se poate stabili o legătură de cauzalitate suficientă doar între acțiunea pârâtului și prejudiciul reclamantului.

În acest fel, dacă nu există o intenție de a crea un prejudiciu, ci doar un exercițiu al dreptului la liberă exprimare, nu se poate reține simpla existență a prejudiciului, fără a se stabili și legătura de cauzalitate între acel prejudiciu și o faptă comisă de o persoană cu intenția de a produce respectivul prejudiciu.

În apel nu se pot reține alte fapte invocate de către apelant, cu care instanța de fond nu a fost investită, chiar dacă ar putea avea legătură cu cauza, întrucât potrivit art. 204 Cod procedură civilă cererea poate fi modificată doar până la primul termen la care reclamantul este legal citat în fața primei instanțe.

Cum s-a arătat mai sus, obiectivismului pârâtului sau lipsa acestui obiectivism ori ambițiile politice ale pârâtului, au relevanță doar în contextul în care libertatea de exprimare se exercită cu rea credință și lipsit de o minimă bază factuală, și acest lucru reiese suficient de clar din articolul de presă, ceea ce nu s-a putut reține în cauză.

În acest fel nu era util să se administreze vreo probă în sensul obiectivismului sau ambițiilor politice ale pârâtului ci doar în sensul bunei sau relei credințe, a dovedirii unei baze factuale minime și a exercițiului rezonabil al libertății de expresie.

Mai trebuie arătat că, deși apelul este devolutiv, apelantul nu a investit instanța de apel cu o astfel de teză probatorie, și nu a solicitat astfel de probe în apel.

Rolul activ al instanței, de fond sau apel, nu se întinde doar asupra probelor, pentru că judecătorul poate dispune, în temeiul art. 22 Cod procedură civilă, administrarea probelor pe care le consideră necesare, însă dacă partea crede că o probă trebuie administrată, atunci trebuie să propună administrarea ei, iar regimul probei va fi guvernat de dispozițiile art. 249-

365 Cod procedură civilă, ce reglementează probele, iar nu de către dispozițiile ce reglementează rolul activ al judecătorului.

Partea nu poate să deturneze scopul unei instituții procesuale, astfel că fiecare astfel de instituție va fi folosită potrivit cu finalitatea ei, rolul activ al judecătorului având un scop general și public, iar administrarea probelor la propunerea părților are un scop privat în primul rând, chiar dacă aplicarea regulilor privind administrarea probelor va fi vegheată de către judecător pentru a nu fi deturnată de la scopul său.

Instanța de fond nu a arătat că nu ar fi considerat oportun a administra probațiune în susținerea nevinovăției reclamantului, ci doar a considerat relevant dacă exercițiul libertății de exprimare al pârâtului s-a făcut cu bună credință și pe o bază factuală minimă.

Acest element nu trebuia probat de jurnalist în susținerea articolelor sale, pentru că acesta face doar o expunere, uneori exagerată a faptelor analizate. Curtea Europeană a Drepturilor Omului arată în Cauza I. Dalban c. României că „§ 49 Pentru a se pronunța în cauză Curtea trebuie deci să țină seama de un element deosebit de important: rolul esențial jucat de presă într-o societate democratică. Dacă presa nu trebuie să depășească anumite limite, îndeosebi în ceea ce privește reputația și drepturile celorlalți, precum și necesitatea de a împiedica divulgarea unor informații confidențiale, sarcina sa este totuși comunicarea, cu respectarea datoriilor și responsabilităților proprii, a informațiilor și ideilor referitoare la orice problemă de interes general. Mai mult, Curtea este conștientă de faptul că libertatea în domeniul presei scrise include, de asemenea, și recurgerea la o anumită doză de exagerare, chiar de provocare. În cauze asemănătoare celei de față marja de apreciere a autorităților naționale se circumscrie interesului unei societăți democratice de a permite presei să își joace rolul indispensabil de "câine de pază" și să își exercite aptitudinea de a da informații cu privire la problemele de interes general (Hotărârea în cauza Tromso și Stensaas împotriva Norvegiei, citată mai sus la alin. 59). Într-adevăr, este inadmisibil ca un ziarist să nu poată formula judecăți critice de valoare decât sub condiția demonstrării veridicității (Hotărârea Lingens împotriva Austriei din 8 iulie 1986, seria A nr. 103, pag. 28, alin. 46).“

În acest fel nu se verifică încălcarea dispozițiilor art. 30 alin. (6) și 57 din Constituția României, art. 54 din Decretul nr. 31/1954 și art. 10 alin. 2 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, și nici existența unei legături de cauzalitate între articolul publicat de pârât și prejudiciul cauzat dreptului la imagine și la onoare, în conformitate cu dispozițiile art. 1357 Cod civil și 1373 Cod Civil.

Nu se pot reține ca fiind întrunite elementele răspunderii civile delictuale, pentru că lipsește fapta ilicită, deoarece acțiunea reclamantului, faptul de a publica un articol, nu a fost făcut cu intenția de a prejudicia, ci doar de a informa opinia publică, deci lipsește elementul ilicit. Dacă lipsește elementul ilicit nu putem vorbi de o faptă ce ar cauza prejudiciu. Prejudiciul evocat de către reclamant nu poate fi legat de fapta pârâtului, astfel că în lipsa acestei legături nu se conturează elementele răspunderii delictuale.

Pretinsele afirmații neadevărate se încadrează în marja exagerării permise ziariștilor, conform jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului.

Vinovăția la rândul ei nu există, pentru că aceasta presupune o atitudine psihică față de rezultatul dăunător, care este dorit sau acceptat. În cauză pârâtul nu a urmărit, dorit sau acceptat un eventual rezultat dăunător, ci a exercitat libertatea sa de exprimare și a urmărit nevoia de informare a publicului.

Prejudiciul, ca element al răspunderii civile delictuale, constă în rezultatul negativ suferit de o anumită persoană, ca urmare a faptei ilicite săvârșită de o altă persoană.

Un eventual prejudiciu moral produs reclamantului nu poate fi legat de fapta pârâtului și nici de o intenție a acestuia, astfel că ar fi fără finalitate, în contextul inexistenței tuturor elementelor răspunderii civile delictuale, a se stabili un prejudiciu moral în abstract și de o manieră precisă. În jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, Cauza Pascu c.

României se reține că „§28. De asemenea, Curtea reamintește că art. 10 alin. (2) din Convenție nu îngăduie nicio limitare a libertății de exprimare, în special atunci când aceasta vizează discursul politic sau chestiuni de interes general. De asemenea, limitele unei eventuale critici în acest sens sunt mai largi în cazul omului politic, în această calitate a sa, decât în cazul unui simplu particular: spre deosebire de cel de-al doilea, primul se expune în mod inevitabil și conștient unui control atent al faptelor și gesturilor sale, atât din partea jurnaliștilor, cât și a întregii mase a cetățenilor; prin urmare, acesta trebuie să dea dovadă de mai multă toleranță (a se vedea cauza Feldek împotriva Slovaciei, nr. 20032/95, § 74, CEDO 2001-VIII)“

Prejudiciul are semnificație ca noțiune doar în contextul răspunderii civile delictuale, altfel nu are această semnificație, de prejudiciu.

Faptul că articolul a fost publicat în exercițiul libertății de exprimare rămâne la fel, chiar dacă a fost ulterior preluat de agențiile de știri și publicațiile online sau pe blog, ori au fost tipărite și distribuite. O astfel de preluare nu este decât o altă formă a informării și a investigării.

Există o distincție fundamentală între expunerea faptelor și formularea judecăților de valoare, însă și primele și ultimele pot și trebuie să fie făcute de către ziariști, acesta fiind rolul lor, de a informa publicul și de a exercita libertatea de exprimare.

În cauză faptele expuse în articolul incriminat au o bază factuală suficientă iar opinia exprimată cu privire la acestea a fost făcută cu bună credință, în exercițiul libertății de exprimare, chiar dacă exagerate, și pentru informarea publicului.

Instanța de fond a expus considerentele care au condus la luarea hotărârii de respingere a acțiunii. Este doar o simplă susținere a apelantului că nu se poate deduce care a fost raționamentul instanței de fond, care probe au fost avute în vedere, care din aceste probe au fost înlăturate și pentru care motiv.

Instanța a arătat faptele, probele pe care s-a întemeiat, raționamentul său, așa cum se poate observa din expunerea acestora în parte introductivă a prezentei decizii, unde sunt expuse considerentele ce au stat la baza sentinței instanței de fond.

Astfel, instanța redă afirmațiile reclamate, apoi analizează condițiile răspunderii civile delictuale, legat de fapta ilicită, libertatea de exprimare, jurisprudența CEDO, baza factuală minimă, probele administrate în cauză, licitațiile câștigate de D., lipsa faptei ilicite și a raportului de cauzalitate.

Toate acestea se constituie într-o motivare suficientă a soluției primei instanțe.

Din probele administrate a reieșit că articolele intimatului pârât L. A. au avut o bază factuală minimă, pornind de la licitațiile existente, sumele de bani publici implicate, persoanele și poziția lor, legătura lor în cadrul acelor licitații, sau lipsa ei, dar o atare lipsă sau corectitudinea persoanelor implicate presupune tocmai o analiză.

Curtea reține că o dezbatere în spațiul public nu necesită probe ca și cele administrate în fața prezentei instanțe, rolul unei dezbateri publice și cel al unui proces fiind diferite, prin urmare și regulile sunt diferite.

Apelantul califică afirmațiile din articol ca fiind fabulații, afirmații menite să terfească imaginea publică a reclamantului și care nu pot fi în nici un chip probate și că pârâtul a condus o campanie într-un mod tendențios ce a avut ca scop denigrarea publică folosind trunchierea unor întâmplări și răstălmăcirea lor în așa fel încât să inducă publicului larg ideea că ar fi un om corupt, că este un om ce conduce o caracatiță cu interese meschine în favoarea unor acoliți prin prejudicierea statului.

Acest motiv de apel este nefondat deoarece aceasta este opinia reclamantului cu privire la faptele implicate. O astfel de opinie nu s-a verificat în cauză că ar putea fi primită și că ar califica acțiunea pârâtului, dat fiind că există o bază factuală minimă, iar pârâtul a acționat cu bună credință, pentru informarea publicului și pentru exercițiul libertății de

exprimare. Art. 10 permite și publicarea unor texte ce pot aduce atingere demnității unei persoane, dacă subiectul este de interes public și a fost tratat cu bună credință, cum arată Curtea Europeană a Drepturilor Omului în cauza Standard Verlags GMBH și Krawagna-Pfeifer c. Austria.

Reclamantul a arătat că este scandalos ca o instanță de judecată să accepte faptul că a înțeles că este dureros pentru reclamant să se vadă terfelit de oameni pe care nu i-a cunoscut niciodată însă nu poate fi angajată răspunderea delictuală a pârâtului L. A. pentru că nu s-a probat că acțiunile pârâtului și nu altele sunt cele care au dus la vătămarea imaginii reclamantului. Practic instanța de fond a recunoscut că imaginea i-a fost terfelită însă a înțeles să nu ia nici o măsură pentru că nici instanța nu știe.

Curtea reține că opinia reclamantului poate fi diferită de a instanței, dar înțelegerea instanței de fond cu privire la situația reclamantului nu înlătură corectitudinea și a celorlalte afirmații ale aceleiași instanțe, că trebuie probat fără urmă de îndoială că acțiunile pârâtului și nu altele sunt cele care au dus la vătămarea imaginii reclamantului.

Instanța poate da dovadă de înțelegere, dar nu trebuie să ia măsuri împotriva pârâtului, dacă nu sunt întrunite condițiile răspunderii civile delictuale.

Jurisprudența CEDO nu reliefează faptul că dreptul la libera exprimare trebuie să fie întemeiat pe dovezi clare ci că afirmațiile trebuie să aibă o bază factuală minimă, condiție întrunită în speță.

La momentul apariției articolelor în spațiul virtual intimatului nu trebuia să aibă o informație oficială cu privire la situația contabilă a Fundației pentru SMURD, ci să aibă o bază factuală minimă, ceea ce a existat.

Apelantul susține că afirmațiile pârâtului sunt false și tendențioase, și reia detaliat mai multe astfel de afirmații.

Curtea reține din nou că există o bază factuală minimă, dar că interpretarea faptelor este diferită, cea a reclamantului diferă de cea a pârâtului. Pârâtul a făcut propria interpretare în virtutea libertății de exprimare și a dreptului la informare. Faptul că interpretarea pârâtului nu coincide cu cea a reclamantului sau cu realitatea nu înseamnă că pârâtul nu a exercitat cu bună credință libertatea de exprimare, chiar dacă de o manieră exagerată, exagerare permisă de Curtea Europeană a Drepturilor Omului.

Interpretarea reclamantului, expunerea sa, lămuririle aduse, poziția sa în cadrul licitațiilor sau a organizațiilor ori instituțiilor, modul de desfășurare a licitațiilor, rațiunea achizițiilor, remunerarea sau lipsa remunerării reclamantului, sursa acesteia - când există, nu fac decât să aducă argumente că o discuție asupra banilor publici și a persoanelor implicate este necesară, tocmai având în vedere interesul public implicat. Sigur că o poziție de rea credință nu poate fi apărută, dar în cauză nu este relevantă o astfel de poziție.

Afirmațiile părților vor fi analizate doar în modul de mai sus, dacă există bună credință, libertate de exprimare și bază factuală minimă, pentru că în alt fel instanța ar pierde rolul său, de a administra justiția, și ar intra în rolul părților din prezenta cauză, acela de a dezbate public prin prisma libertății de exprimare modul de administrare a banului public de către persoanele implicate.

Rolul instanței este de a se asigura că o astfel de dezbatere are loc în limitele bunei credințe, a libertății de exprimare, pe o bază factuală minimă, și nu să se preocupe de adevărul sau falsitatea afirmațiilor din cursul investigațiilor jurnalistice, sau a reacțiilor ulterioare, mai ales atunci când acestea se constituie în judecăți de valoare.

Libera exprimare dă naștere unei răspunderi civile delictuale doar dacă sunt întrunite condițiile acestei instituții juridice, în alt fel afirmațiile unui ziarist rămân în stadiul unei dezbateri publice în limitele libertății de exprimare, și nu dau naștere nici unei responsabilități care să aibă implicații juridice.

Apelantul mai invocă cele reținute de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului în cauza Romyana Ivanova c. Bulgariei, pentru condamnarea unui jurnalist pentru defăimarea unui politician prin afirmații nedovedite, constatându-se lipsa încălcării libertății de exprimare, cauza C.P. c. României etc.

Aceste expuneri ale apelantului nu schimbă cele de mai sus, pentru că afirmațiile pârâtului nu s-au concretizat în susțineri care să nu fi fost susținute de baza factuală expusă în prezenta cauză privitor la sistemul public de sănătate, partea de urgență medicală, banii publici cheltuiți în acest sistem.

Îndoiala este unul dintre efectele pe care le poate produce un articol, dar, fără întrebări care să se nască în opinia publică, investigațiile jurnalistice urmate de efecte concrete nu ar fi produs rezultate. Nu orice investigație jurnalistică este urmată de efecte concrete, dar o investigație presupune întrebări și o doză de exagerare sau denaturare stilistică, dacă este întemeiată pe o bază factuală și este făcută cu bună credință.

Soluția de admitere sau respingere a acțiunii ori a apelului nu are semnificația confirmării sau infirmării aserțiunilor (afirmațiilor) din articolele reclamate. Nu acesta este rolul unei hotărâri judecătorești.

În cauză urmează doar a se verifica silogismul judiciar potrivit celor de mai sus.

În temeiul prevederilor art. 480 Cod procedură civilă cât și al art. 466 și urm. Cod procedură civilă, Curtea urmează să respingă ca nefondat apelul declarat de reclamantul R.A. împotriva sentinței civile nr. 584 din 19.12.2014 a Tribunalului Cluj, pronunțată în dosar nr. 2086/117/2014, pe care o va menține.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
D E C I D E:**

Respinge apelul declarat de reclamantul R.A. cu domiciliul procesual ales în București, Ministerul Afacerilor Interne, Departamentul Pentru Situații de Urgență, Piața Revoluției, nr. 1A, sector 1 împotriva sentinței civile nr. 584 din 19.12.2014 a Tribunalului Cluj, pronunțată în dosar nr. 2086/117/2014, pe care o menține.

Decizia este definitivă și executorie.

Data și pronunțată în ședința publică din 29.01.2016.

PREȘEDINTE
IOAN DANIEL CHIȘ
LĂPUȘAN

JUDECĂTOR
MARTA- CARMEN VITOS

GREFIER
ROVENA-ROSANA

Anonimizat, conform ECRIS
Expert Adrian Dănilă